

RACHEL HARTMAN

DRACÍ POSEL
SERAFINA

„JEDNA Z NEJLEPŠÍCH FANTASY
O DRACÍCH, JAKOU JSEM ČETL.“

CHRISTOPHER PAOLINI

FRAGMENT

YOUNG
ADULTS

Serafína

Dračí posel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Hartman
Serafína – Dračí posel e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DRAČÍ POSEL
SERAFÍNA

DRAČÍ POSEL
SERAFÍNA

RACHEL HARTMAN

 FRAGMENT

Prolog

Vrátila jsem se k sobě.

Protřela jsem si oči, zapomněla jsem, že na levém mám podlitinu, a bolest rázem vrátila svět do mého zorného pole. Seděla jsem na drsné prkenné podlaze kabinetu strýčka Ormy, v hloubi knihovny Hudební konzervatoře svaté Idy, kde mě obklopovaly hromady knih jako nějaké hnízdo vědění. Rysy obličeje, který se nade mnou skláněl, se rozjasnily do Ormova zobákovitého nosu, černých očí, brýlí a bradky; jeho výraz vyjadřoval víc zvědavosti než obav.

Bylo mi jedenáct. Orma mě učil meditovat už celé měsíce, ale ještě nikdy jsem nebyla tak hluboko ve své hlavě, ani jsem se necítila tak dezorientovaná, když jsem se z ní vynořila.

Strčil mi pod nos velký hrnek s vodou. Roztřesenými prsty jsem jej popadla a vypila. Neměla jsem žízeň, ale jakýkoli náznak laskavosti ze strany mého dračího strýčka bylo dobré podpořit.

„Podej zprávu, Serafino,“ řekl, narovnal se a posunul si brýle. Jeho hlas nebyl srdečný ani netrpělivý. Orma přešel dvěma dlouhými kroky místnost a posadil se na svůj psací stůl.

Poposedla jsem na tvrdé podlaze. Nabídnout mi nějaký polštář, to by vyžadovalo od draka – i když v lidské podobě – víc empatie, než jaké byl schopen.

„Fungovalo to,“ řekla jsem nakřáplým hlasem staré žáby. Lokla jsem si vody a zkusila to znovu. „Představila jsem si hájek ovocných stromů a mezi nimi toho malého porfyrského kluka.“

Orma spojil dlaně s dlouhými prsty a udělal z nich stříšku před svým šedým přiléhavým kabátcem a upřeně na mě hleděl. „A dokázala sis vyvolat jeho skutečnou podobu?“

„Ano. Vzala jsem jeho dlaně do svých a pak...“ Bylo těžké popsat to, co následovalo, ten strašný vír, kdy jsem měla pocit, že nějaký odtok vycucává mé vědomí. Byla jsem moc unavená na to, abych to dokázala vysvětlit. „Viděla jsem ho v Porfýrii, hrál si u chrámu, honil nějaké štěně...“

„Nebolela tě hlava nebo nebylo ti nevolno?“ přerušil mne Orma, na jehož dračí srdce štěňata nedělala žádný dojem.

Zavrtěla jsem hlavou, abych se ujistila. „Ne.“

„Odešla jsi z té vidiny pomocí vlastní vůle?“ Vypadalo to, jako by četl nějaký seznam otázek.

„Ano.“

„Ovládla jsi tu vizi, ne ona tebe.“ Odškrtnuto. „Dala jsi té symbolické reprezentaci toho chlapce, toho avatára, nějaké jméno?“

Cítila jsem, jak se červenám, což bylo hloupé. Orma by se mi nedokázal vysmát. „Pojmenovala jsem ho Netopýr ovocný.“

Orma vážně přikývl, jako by to bylo to nejvelkolepější a nejpřiléhavější jméno ze všech. „Jak jsi pojmenovala ten zbytek?“

Hleděli jsme na sebe. Někde za dveřmi Ormova kabinetu, v knihovně, si nějaký mnišský knihovník falešně pískal.

„Co-copak jsem měla udělat i ten zbytek?“ zeptala jsem se. „Neměli bychom tomu dát nějaký čas? Když Netopýr ovocný zůstane ve své zahradě a nezamoří mě svými vizemi, budeme si jisti...“

„Jak jsi přišla k té modřině na oku?“ zeptal se s jestřábím pohledem.

Našpulila jsem trucovitě rty. Věděl to moc dobře: při včerejší hodině hudby mě přemohla vize, spadla jsem ze židle a praštila se do obličeje o roh jeho psacího stolu.

Aspoň že jsi nerozbila oud, řekl mi poté.

„Je to jen otázka času, kdy tě nějaká vize přepadne na ulici a přejeď tě drožka,“ řekl Orma, naklonil se dopředu a opřel se lokty o kolena. „Nemáš času nazbyt, pokud si tedy neplánuješ, že strávíš v dohledné době veškerý čas v posteli.“

Opatrně jsem postavila hrnek na zem, stranou knih. „Nerada si je zvu do hlavy všechny najednou,“ řekla jsem. „Některé z těch bytostí, které vidím, jsou dost děsné. Je hrozné, že mi vpadnou do myslí, když je o to nežádám, ale...“

„Špatně chápeš ten mechanismus,“ řekl Orma mírně. „Kdyby ti ty šeredy chtěly vtrhnout do vědomí, naše další meditační strategie by je udržely venku. *Tvoje* mysl je za to zodpovědná: podléhá nutkání. Avatáři, které si vytváříš, budou skutečným, trvalým pojtkem s těmito bytostmi, takže tvoje mysl už po nich nebude muset neobratně skočit. Když je budeš chtít vidět, musíš se jen obrátit dovnitř.“

Nedovedla jsem si představit, že bych kdy chtěla navštívit ty příšerky. Najednou se zdálo, že toho je víc, než bych mohla snést. Začala jsem svým oblíbencem, tím nejpřátelštějším, a už i to mě vyčerpalo. Zrak se mi znovu zamžkl; otřela jsem si zdravé oko rukávem, styděla jsem se, že před svým dračím strýcem brečím.

Díval se na mě, naklonil hlavu na stranu jako nějaký pták. „Nejsi beznadějný případ, Serafíno. Ty jsi... proč se říká *beznadějný* případ, ale už se neříká *nadějný* případ?“

Zdálo se, že ho ta otázka tak popletla, až jsem se musela chtít nechtě rozesmát. „Ale jak mám pokračovat?“ řekla jsem. „Netopýr ovocný byl jasný: vždycky leze na stromy. Ten hrozný Rosoláč se může válet v bahně, předpokládám, a Divouse dám do jeskyně. Ale ten zbytek? Jakou zahradu jim zbuduju, abych je měla kam dát?“

Orma se poškrábal ve falešné bradce; často se zdálo, že ho ta bradka rozčiluje. „Víš, co je v nepořádku s tvou vírou?“

Zamžikala jsem na něj, snažila jsem se analyzovat tu otázku, která nenavazovala na předchozí řeč.

„Neexistuje žádný mýtus o stvoření,“ řekl. „Vaši svatí se objevili před šesti sedmi sty lety a vyhnali pohany – kteří měli dokonale použitelný mýtus o slunečních a ženských praturech, mohl bych dodat. Ale vaši svatí se z nějakých důvodů tím původním příběhem nezabývali.“ Vyčistil si brýle lemem kabátce. „Znáš ten porfyřský příběh o stvoření?“

Ironicky jsem se na něj podívala. „Můj učitel žalostně zanedbává porfyřskou teologii.“ On byl v té době mým učitelem.

Orma tu jízlivou poznámku ignoroval. „Je celkem krátký. Boží dvojčata, Nutnost a Náhoda, se procházela mezi hvězdami. Co se muselo stát, stalo se; co se mohlo stát, někdy se náhodou stalo.“

Čekala jsem na zbytek příběhu, ale zdálo se, že je to vše. „Mně se ten mýtus líbí,“ pokračoval. „Koresponduje se zákony přírody, kromě té části, kde jsou bohové.“

Zamračila jsem se, snažila jsem se pochopit, proč mi to říká. „Takhle si představuješ, že bych měla stvořit zbytek zahrady?“ troufla jsem si hádat. „Procházet se po své mysli jako nějaký bůh?“

„To není znesvěcování,“ řekl, zase si nasadil brýle a zahleděl se na mě sovím pohledem. „Je to metafora, jako všechno ostatní, co si vytváříš ve své mysli. Je dovoleno být bohem svých vlastních metafor.“

„Bohové nejsou bezmocní,“ řekla jsem s větší odvahou, než jsem cítila.

„Serafína není bezmocná,“ řekl Orma vážně. „Ta zahrada bude tvůj obranný val, zeď. Bude chránit tvé bezpečí.“

„Kéž bych tomu mohla věřit,“ řekla jsem, zase tím skřehotavým žabím hlasem.

„Asi by ti to pomohlo, kdybys uvěřila. Kapacita lidského mozku, pokud jde o víru, vyvolává zajímavé neurochemické účinky v...“

Ignorovala jsem tu přednášku, narovнала jsem se, zkřížila nohy a položila si dlaně na kolena. Zavřela jsem oči, každý nádech jsem úspěšně prohlubovala a zpomalovala.

Přešla jsem do svého jiného světa.

1. kapitola

Královna Glisselda zahlédla toho draka první. Byl rychle se pohybující tmavou skvrnou na noční obloze, která zastírala hvězdy a zase je odkrývala.

Ukázala na ni a vykřikla: „Potomek ze západu, svatý Ogdo, zachraň nás!“ Napodobovala tím výkřikem staré krále. Trochu však ten dojem pokazila, když nadskočila a rozesmála se. Zimní vítr ten veselý zvuk odnesl pryč; daleko pod námi se choulilo město pod příkrývkou čerstvého sněhu, tiché a zadumané, jako spící dítě.

Přesně z tohoto místa, z vrcholku věže Ard na hradě Orison, kdysi vycvičení pozorovatelé prohledávali oblohu kvůli dračím armádám. Dnes jsme to byly jen my dvě s královnou, a blížící se „potomek“ byla díky všem svatým přítelkyně - dračice Eskar, dřívější náměstkyně ministra na našem dračím velvyslanectví. Pomohla před skoro třemi měsíci mému strýci Ormovi utéct před Cenzory, právě když začínala dračí občanská válka.

Ardmagar Comonot, svržený vůdce dračstva, očekával, že Eskar najde Ormovi bezpečný azyl a pak se vrátí k nám do Goredu, kde si Comonot v exilu zbudoval svůj hlavní stan. Ardmagar měl v úmyslu učinit si z ní jednoho z hlavních rádců, dokonce generála, ale měsíce plynuly a Eskar nikde, ani žádné vysvětlení.

Pak Comonota kontaktovala prostřednictvím quigutlovského zařízení až dnes v podvečer. Comonot během večere informoval královnu Glisseldu, že Eskar přiletí po půlnoci. Pak se odebral na lůžko a nechal na královně, jestli na ni počká, nebo ne, jak chce.

Takhle řešit věci, to bylo pro Comonota velmi typické. Královnu to už unavovalo.

Nesdělil, proč se Eskar tak náhle rozhodla, že se vrátí, ani kde byla. Je možné, že to nevěděl. Glisselda a já jsme o tom spekulovaly, abychom nemusely myslet na to, jaká je nám zima. „Eskar usoudila, že dračí občanská válka se už vleče příliš dlouho, a hodlá ji ukončit sama,“ usoudila nakonec Glisselda. „Už se na tebe někdy nevraživě podívala, Serafino? Dokázala by pohledem zastavit i planety na jejich oběžné dráze.“

Nezažila jsem, že by se na mě někdy nevraživě podívala, ale viděla jsem, jak se před třemi měsíci dívala na mého strýce. Eskar s ním určitě byla celé ty tři měsíce.

Držely jsme s Glisseldou každá pochodeň, aby Eskar pochopila, že má přistát na hradní věži. Byl to nápad prince Luciana Kiggse – něco ohledně stoupavých proudů vzduchu a také strachu, že Eskar rozbije nějaké okno, když se bude snažit přistát na nádvoří. A to se ani nezmínil o tom, že tady nahoře Eskar svým příletem aspoň nevzbouří celé město. Goredští sice často vídali na nebi draky v plné velikosti, protože Comonotovi spojenci neustále přilétali a odlétali, ale bylo by přehnané tvrdit, že si na to lidé už zvykli.

Když teď Eskar přilétala, zdálo se, že je moc velká na to, aby přistála na vrcholku věže. Asi si to myslela taky; zamávala velkými kožovitými křídly, až rozvířila závan horkého vzduchu, a zamířila na jih, na opačný konec města. Tam ještě doutnaly tři městské bloky, nově napadlý sních se měnil v páru a ta stoupala k nebi.

„Co to dělá, zjišťuje snad, jak se mají na předměstí? Nějaký nespavec ji uvidí,“ řekla Glisselda a odhrnula si kapuci kožešinového pláště; její dřívější veselí se změnilo v podrážděnost. To byl bohužel v současné době její obvyklý výraz. Zlaté kučery jí ve světle pochodně až nemístně zářily.

Eskar prudce vyletěla k hvězdnaté obloze a pak se zase řítila z temnoty dolů, mířila do srdce města jako sokol pronásledující střízlíka. Glisselda leknutím zatajila dech. V poslední vteřině se Eskar prudce zastavila – černý stín proti čerstvému sněhu – a proletěla těsně nad zamrzlou řekou Mews, hadovitým ocasem rozbila led.

„A teď ukazuje, jak by mohla prolomit naši obranu; vyletí tak vysoko, že ji naše střely ani hořící pyrium nemůžou dostihnout. Takhle nebyly tamty domy srovnány se zemí, Eskar!“ volala mladá královna

do větru, jako by ji dračice mohla na takovou dálku slyšet. „On už byl uvnitř opevnění!“

On, to byl třetí dračí úkladný vrah, kterého princ Lucian odhalil; na Comonota ho poslala tajná klika. Sárántras se proměnil v draka v plné velikosti, aby mohl uprchnout. Comonot se taky proměnil a zabil útočníka dřív, než ten mohl uletět, ale pět lidí přitom zemřelo a v nastalém pekle ztratilo padesát šest lidí své domovy.

Taková spoušť, a způsobili ji jen dva draci. Nikdo z nás se neodvážil pomyslet, jak hrozná zkáza by nastala, kdyby Comonotovi oddaní Věrní nedokázali odrazit Starý řád a v Goredu by nastala skutečná válka.

„Lars projektuje nové válečné stroje,“ řekla jsem ve snaze dodat královně trochu optimismu. „A nepodceňujte výcvik drakomachistů v Zámořské pevnosti.“ Starší rytíři Jihu a jejich zemani středního věku, rychle povýšení na rytíře, v tomto snažení spojili své síly.

Glisselda pohrdavě odfrkla, sledovala, jak Eskar podruhé krouží nad městem. „I když naši rytíři byli v plné síle – a rychlokvašní drakomachisté žádnými rytíři nejsou –, bývalo tohle město pravidelně vypáleno do základů. Ty a já jsme to nikdy nezažily, vyrostly jsme v době míru.“

Opřel se do nás vítr, bylo těžké nemyslet na to, jak jsme vysoko; ruce se mi v rukavicích potily. „Comonotovi Věrní nás ubrání.“

„Věřím, že ochrání naše lidi, ale na samotném městě jim nezáleží ani za mák. Lucian říká, že se musíme zaměřit na to, aby se zase dalo přežít v tunelech. Dřív jsme to tam přečkali a vždycky je můžeme přestavět.“ Zvedla ruku a zase ji spustila, jako by zjistila, že i to gesto je marné. „Tohle město je odkazem mé babičky; vzkvétalo v míru. Nesnáším pomýšlení, že bych o ně třeba musela přijít.“

Eskar se vracela, dostala se do vzestupného proudu vzduchu na východní straně Hradního kopce. Přitiskly jsme se s Glisseldou k hrazení, když se dračice chystala přistát. Z jejích tmavých máchajících křídel šlehalo mohutné proudy sirného vzduchu a uhasily naše pochodně. Sklonila jsem se před větrem, bála jsem se, že mě jeho poryvy srazí z věže. Eskar přistála na vrcholku věže a zůstala stát s roztaženými křídly, živý stín proti obloze. Draci pro mě nebyli ničím neznámým – byla jsem sama polovičním drakem –, ale ten pohled ve mně pořád vyvolával mrazení. Zubatá a šupinatá temná silueta se před

našíma očima poskládala a smrštila, zchladla a zkondenzovala se, zmenšila se v sošnou ženu s krátkými vlasy, která teď stála nahá na ledové plošině věže.

Glisselda s grácií svlékla svůj kožešinový plášť, přiblížila se k sárantrasce – dračici v lidské podobě – a podávala jí zahřátý oděv. Eskar sklonila hlavu a Glisselda jí jemně přehodila plášť přes nahá ramena.

„Vítám vás zpátky, náměstkyně,“ řekla mladá královna.

„Nezdržím se,“ odpověděla Eskar stroze.

„Jistě,“ řekla Glisselda a v jejím hlase nebyla ani stopa překvapení. Byla královnou teprve tři měsíce, protože její babička zemřela na otravu jedem a žalem, ale už si osvojila umění působit klidně a vyrovnaně. „Víte to ardmagar Comonot?“

„Jsem mu užitečnější tam, kde jsem až dosud byla,“ řekla Eskar. „Pochopí to, až mu to vysvětlím. Kde je?“

„Zcela jistě spí,“ řekla Glisselda. Úsměvem dokonale zakryla, jak je rozzlobená, že Comonota nelze obtěžovat a vzbudit ho, aby se s Eskar přivítal osobně. Glisselda si svoje stesky na Comonota šetřila do hodin cembala, takže jsem neustále slyšela, jak je generál netaktní a bezohledný; jak už ji unavuje neustále se omlouvat lidským spojencům za jeho neotesané chování; jak už se těší, až Comonot vyhraje svou válku a vrátí se domů.

Rozuměla jsem drakům docela dobře, díky svému strýci Ormovi a vzpomínkám, které mi zanechala má matka. Comonot nemohl Eskar urazit, i kdyby udělal nevímcu. Náměstkyně ministra se vpravdě divila, proč jsme taky nešly spát. Glisselda považovala za slušnost hosta přivítat, ale já prahla po novinkách o strýci Ormovi, takže jsem úplně skočila po příležitosti být osobně u toho, až Eskar přiletí.

Trochu mě to sebralo, když jsem ji zase uviděla. Naposledy jsem ji zahlédla, jak ochranně drží mého strýce za ruku v ošetřovně svatě Gobnaity; připadalo mi to už tak dávno! Bezděčně jsem jí teď podávala ruku se slovy: „Orma je v pořádku? Doufám, že nepřinášíte nějaké špatné zprávy.“

Eskar se podívala na mou ruku a zvedla obočí. „Má se dobře, tedy pokud nevyužil mé nepřítomnosti a neprovádí něco nerozumného.“

„Prosím, pojdte dovnitř, paní náměstkyně,“ přerušila nás Glisselda. „Je hrozně studená noc.“

Eskar si přivezla ranec oblečení, který držela za letu v pařátech; nyní jej zvedla ze sněhu a vykročila za námi dolů po úzkém schodišti. Prozíravá Glisselda předtím nechala ve zvonici svítit další pochodeň a teď ji cestou dolů po točitých schodech věže vzala. Přešly jsme malé nádvoří zasypané přízračně bílým sněhem. Většina obyvatel hradu Orison spala, ale strážé nás doprovodily zadní chodbou až do paláce. Pokud ty muže noční přilet dračice nějak vylekal, byli do té míry profesionálové, že to nedali nijak najevo.

Mladé páže, chlapec tak ospalý, že Eskařin příchod vůbec nezaregistroval, otevřel dveře pracovny nové královny. Glisselda nechala babiččinu pracovnu plnou knih téměř pověřčivě nedotčenou, a sama si pro sebe zvolila jinou místnost, vzdušnější, spíše salon než knihovnu. Před tmavými okny stál široký psací stůl; na zdech visely barevné gobelíny. Princ Lucian Kiggs už zatopil v krbu, který stál po levé straně, a teď horlivě prohraboval oheň.

U krbu byly připravené čtyři židle s vysokým opěradlem a v konvici se vařil čaj. Princ svižně vstal od ohniště a pozdravil se s námi. Přihladil si jasně červený kabátec, tvářil se neutrálně, ale v očích měl laskavý výraz. „Vítám vás, paní náměstkyně,“ řekl a uctivě se polonahé sárantrasce uklonil. Eskar ho ignorovala a já potlačila úsměv. Během posledních tří měsíců jsem prince skoro neviděla, ale každé jeho gesto, každá jeho tmavá kučera mi byly pořád drahé. Naše pohledy se nakrátko setkaly, on pak obrátil svou pozornost ke Glisseldě. Nehodilo by se, aby oslovil druhou dvorní skladatelku před svou sestřenicí, snoubenkou a královnou.

„Tak se přece posad, Seldo,“ řekl, smetl neviditelné smítko z jedné z prostředních židlí a natáhl ke královně ruku. „Myslím, že jsi napůl zmrzlá.“

Glisselda přijala nabízenou ruku a nechala ho, aby ji usadil. Lem vlněných šatů měla obalený sněhem; setřásla ho na barevné dlaždice u krbu.

Já se usadila na židli co nejbliž dveřím. Pozvali mě sem, abych si vyslechla novinky o svém strýci, a pak, až se řeč stočí na státní záležitosti, jsem měla odejít; ale byla jsem také jakýmsi neoficiálním tlumočnickem, který měl uhladit rozhovor mezi dračicí a lidmi. Za to, že Glisselda Comonota ještě z paláce nevyhodila, částečně vděčil mé diplomacii.

Eskar hodila ranec s oblečením na židli mezi tou mou a Glisseldinou a začala jej rozvazovat. Kiggs se záměrně otočil zase k ohni a přiložil další poleno, vytryskl gejzír jisker. „Přinášíte nějaké dobré zprávy o válce, Eskar?“

„Ne,“ řekla Eskar, našla v ranci své kalhoty a teď je obracela na správnou stranu. „Nebyla jsem nikde blízko fronty. Ani nemám v úmyslu tam letět.“

„A kde jste byla?“ vyhrkla jsem úplně nepatřičně, ale nedokázala jsem se udržet. Kiggs se na mě podíval, účastně svrástil obočí.

Eskar ztuhla. „S Ormou, jak jste určitě uhodli. Nechci říkat kde. Jestli Cenzoři zjistí, kde se nachází, je s jeho mozkiem ámen. Zbaví ho všech vzpomínek.“

„Nikdo z nás by jim to samozřejmě neřekl,“ řekla Glisselda a znělo to uraženě.

Eskar strčila hlavu a paže do tuniky. „Odpusťte mi,“ řekla, když zase vykoukla. „Opatrnosti nikdy nezbývá. Byli jsme v Porfýrii.“

Zaplavila mě úleva, jako bych byla tři měsíce pod vodou a teď se mohla konečně nadechnout. Měla jsem sto chutí Eskar obejmout, ale věděla jsem, že to ani nemám zkoušet. Draci se vždycky naštvou, když je někdo obejmě.

Glisselda pozorovala Eskar přimhouřenýma očima. „Vaše loajalita vůči Ormovi je obdivuhodná, ale daleko víc dlužíte svému vrchnímu generálovi. Comonot by dokázal využít chytrou a silnou bojovnici, jako jste vy. Viděla jsem, jak jste zneškodnila draka Imlanna.“

Nastala dlouhá odmlka. Imlann, můj dračí dědeček, udeřil v době kolem zimního slunovratu, zabil Glisseldinu matku, otrávil její babičku a pokusil se úkladně zabít ardmagara Comonota. Orma s Imlannem bojoval ve vzduchu a byl vážně zraněn; Eskar přiletěla v pravý čas a Imlanna vyřídila. Tajný spolek dračích generálů zvaný Starý řád, který zavrhl Comonotovu smlouvu s Goredem, mezitím zosnoval v Tanamútu spiknutí. Obsadili hlavní město a prohlásili Comonota psancem.

Kdyby byl Comonot zabit, Starý řád by asi vtrhl do Goredu a rozdmýchal válku, kterou před čtyřiceti lety Comonot a královna Lavonda uhasili. Comonot však žil a měl své Věrné, kteří za něj byli ochotní bojovat. Válka dosud probíhala v horách na severu, drak proti drakovi, Gored s obavami přihlížel. Starý řád chtěl Comonota, konec

mírového soužití s lidstvem a navrácení svých bývalých jižních lovišť; nakonec na jih vtrhnou, pokud je Věrní nedokážou zadržet.

Eskar si prohrábla své krátké černé vlasy, až se jí zježily, a posadila se. „Já nemůžu být Comonotovým generálem,“ řekla úsečně. „Válka je nelogická.“

Kiggs, který sundal konvici z ohně a začal nalévat do šálek čaj, jeden z nich přelil a opařil si prsty. „Pomozte mi to pochopit, Eskar,“ řekl, třepal rukou a mračil se. „Je od Comonota nelogické chtít svou zemi zpátky neboli bránit sebe – a Gored – proti agresi Starého řádu?“

„Nic takového,“ řekla Eskar a přijala od prince šálek čaje. „Comonot jedná správně, když vzdoruje. Ale je to reaktivní postoj, odpovídat na agresi agresí.“

„Válka plodí válku,“ řekla jsem, citovala jsem Ponthea, Kiggsova oblíbeného filozofa. Podíval se na mě a riskoval letmý úsměv.

Eskar otáčela šálkem v ruce, ale nenapila se. „Reakceschopnost ho činí krátkozrakým. Soustředí se na okamžité hrozby, a nevidí skutečný cíl.“

„A tím skutečným cílem je co, podle vašeho soudu?“ zeptal se Kiggs a podal šálek čaje své sestřenici. Glisselda ho přijala, aniž spustila oči z Eskar.

„Ukončení této války,“ prohlásila Eskar a upřeně hleděla na Glisseldu. Ani jedna z nich nemrkla.

„To se přece ardmagar snaží udělat,“ řekl Kiggs a zaletěl ke mně pohledem s nevyslovenou otázkou. Pokrčila jsem rameny, netušila jsem, jak to Eskar myslí.

„Ne, ardmagar se snaží vyhrát,“ řekla Eskar a zatvářila se zlostně.

Když jsme nejevili známky toho, že jsme pochopili ten rozdíl, Eskar nám vysvětlila: „Draci snášejí jen jedno vejce a rosteme pomalu. Každá smrt je závažná věc, a tak své neshody řešíme soudně nebo nanejvýš individuálním soubojem.“

V takovém rozsahu jsme nikdy nebojovali; jestli válka neskončí, celý náš živočišný druh tím utrpí. Comonot by se měl vrátit do našeho hlavního města, do Keramy, ujmout se Opálového úřadu a uplatnit svoje práva. Pokud se tam dokáže dostat, naše zákony a tradice diktují, že ho Ker musí vyslyšet. Boj by okamžitě ustal.“

„Jste si jistá, že by Starý řád na něco takového přistoupil?“ zeptal se Kiggs a podal mi poslední šálek s čajem.

„V Tanamútu je překvapivě hodně draků, kteří jsou nestranní,“ řekla Eskar. „Přidají se na stranu pořádku a tradice.“

Glisselda poklepávala nohou o dlaždice u krbu. „Jak by se tam však Comonot dopravil, aniž by se cestou dostal do křížku s každým batalionem draků? Vždyť po něm pase celá armáda nepřátel.“

„Když se bude držet mého rozumného plánu, tak k ničemu takovému nedojde,“ řekla Eskar.

Všichni jsme se naklonili blíž. Určitě se sem tedy vrátila kvůli tomuhle. Ale Eskar si mnula bradu a neříkala nic.

„A o jaký plán přesně jde?“ pobídla jsem ji jako oficiálně jmenovaný pobízeč draků.

„Měl by se se mnou vrátit do Porfýrie,“ řekla Eskar, „a vstoupit do Tanamútu z druhé strany, přes údolí řeky Omigy. Odtamtud Starý řád nebude žádný vpád očekávat. Naše smlouva s Porfyřany je tak stará, že jsme už zapomněli, že nejde o přírodní zákon, ale o dokument, který můžeme pozměnit nebo ignorovat, když je třeba.“

„Porfyřané by to dovolili?“ zeptal se Kiggs a kroužil šálkem čaje.

„Armdagar by musel vyjednávat,“ řekla Eskar. „A dopředu počítat s tím, že i na téhle trase se třeba ještě bojuje, takže nemůže letět sám.“

Královna Glisselda se zadívala na zšeřelý strop a zamyslela se. „A kdyby si s sebou vzal dračí batalion?“

„To by Porfyřany znepokojilo a nechtěli by spolupracovat,“ řekla Eskar vážně. „Porfýrie má svůj vlastní batalion, je to společenství dračích exulantů, kteří dali přednost životu v lidské podobě – což je jistým omezením – před excizí Cenzorů. Je to součást naší smlouvy: Porfýrie dohlíží na tyto devianty a my za to necháváme jejich vzácné údolí na pokoji. Několik exulantů by mohlo Comonota doprovodit, kdyby jim udělil milost a dovolil jim vrátit se domů.“

„Několik znamená kolik?“ zeptal se Kiggs, který hned postřehl slabé místo. „Dost?“

Eskar pokrčila rameny. „To nechte na mně.“

„A na Ormovi,“ řekla jsem; myšlenka na to, že pomůže ardmagarově případu, se mi líbila.

Při zmínce strýcova jména Eskar na okamžik sklonila hlavu a ve spodním rtu jí zacukalo. Viděla jsem – možná jen vycítila –, že se

usmívá. Rychle jsem pohlédla na královskou dvojici, ale zdálo se, že si toho výrazu vůbec nevšimli.

Měla Ormu ráda. Věděla jsem to. Na okamžik se mi po něm hrozně zastesklo.

Eskar zalovila v kapse kalhot a vyndala zapečetěný dopis. „Pro tebe,“ řekla. „Pro Ormu není bezpečné posílat něco poštou nebo používat techniku. Já jeho bezpečí přísně strážím; říká, že jsem tyranka.“

Vosková pečeť, zkřehlá zimou, se mi rozdrobila v prstech. Poznala jsem ten rukopis a srdce se mi rozbušilo. Naklonila jsem se k mihotavým plamenům ohně a četla ten drahý známý škrabopis:

Eskar ti řekne, kde jsem. Mluvil jsem o tom s tebou dost často; pokračuji ve výzkumu, který jsem nadnesl. Vzpomeň si. Měl jsem nečekané štěstí, ale nemůžu o tom tady psát. Riskuji jen tím, že ti píšu (i když mě za to Eskar kárala), protože jsem se dověděl něco možná užitečného pro vaši královnu.

Mám důvod si myslet, že ty a další polodraci můžete spojit svou mysl dohromady. „Jako když navlékáte korálky na nit,“ tak to je popsáno. Když to uděláte, zjistíte, že dokážete ve vzduchu vytvořit jakousi bariéru, neviditelnou hradbu, dost silnou, aby zabránila průniku nějakého draka. „Jako pták, když naráží do okna,“ tvrdí můj zdroj, který má pro popis větší talent než já. Užasneš, až se dovíš, kdo to je.

Celý proces bude vyžadovat trénink. Čím víc ityasárů na tvé šňůrce bude, tím silnější bude ta bariéra. Užitek bude zjevný. Naléhám na tebe, abys pospíšila s hledáním svých společníků, než se válka přesune na jih. Pokud to předčasně nevzdáš, tvé hledání tě přivede sem.

S pokojem

O

Zatímco jsem četla dopis, Eskar prohlásila, že je unavená. Glisselda ji doprovodila do předpokoje a probudila ospalé páže, které Eskar zavedlo do jejích pokojů. Já to vnímala jen tak mlhavě, stejně jako to, že mě Lucian Kiggs při čtení pozoruje. Když jsem dopis dočetla, zvedla jsem hlavu a setkala se s tázavým pohledem princových tmavých očí.

Pokusila jsem se o uklidňující úsměv, ale ten dopis ve mně vyvolal takovou bouři emocí, že jsem se v nich jen zmítala. Bylo sladkobolné

dostat zprávu od Ormy, milovala jsem ho a zároveň cítila hrozný smutek, že je ve vyhnanství. Jeho návrh mě fascinoval, ale také vyděsil. Už dlouho jsem toužila najít další bytosti, jako jsem já, ale měla jsem za sebou už jednu strašlivou zkušenost s jiným polodrakem, který mi vtrhl do mysli. Při pouhém pomýšlení, že by byla zase nějaká mysl napojená na moji, jsem se úplně schoulila hrůzou.

„To jsem zvědavá, jak se Comonot postaví k tomu jejímu plánu,“ řekla královna Glisselda, když se zase vrátila na své místo. „Určitě o tom už přemýšlel a zavrhl to. A pak je tu pořád velké riziko pro Gored, když se ardmagar odvolá a neuspěje.“ Její modrý pohled tčkal z Kiggse na mě. „Tváříte se nějak divně. O co jsem přišla?“

„Orma má nápad,“ řekla jsem a podala jí dopis. Glisselda ho držela v ruce a Kiggs jí četl přes rameno, tmavá a zlatovlasá hlava vedle sebe.

„A jaký výzkum provádí?“ zeptal se Kiggs a podíval se na mě přes Glisseldinu skloněnou hlavu.

„Hledá historické zmínky o polodracích,“ řekla jsem. „Můj podivný případ v něm částečně vyvolal jakousi posedlost zjistit, jestli nás takových bylo víc.“ Už jsem jim vyprávěla o své zahradě příšerek; měli tedy jakousi představu, co tou podivností myslím.

„Částečně?“ zeptal se Kiggs, hned mě chytil za slovo. Byl velice bystrý a všímavý; musela jsem se podívat jinam, nebo by můj úsměv prozradil něco, co prozradit neměl.

„Ormu taky rozčilovala nelogičnost toho, že v dračích archivech neexistují vůbec žádné záznamy o míšení ras a není o nich zmínka ani v goredské literatuře. Svatí zmiňují ‚ohavnosti‘ a existují zákony, které zakazují takové soužití, ale to je tak všechno. Orma byl přesvědčen, že se někdo někde určitě pokusil provést nějaký experiment a zaznamenal výsledky.“

Na řeči o dračím „experimentování“ se lidi vždycky tváří divně, je to něco mezi pobavením a zděšením. Královna s princem v tomhle nebyli výjimkou.

Pokračovala jsem: „Porfyřané mají slovo pro to, co já jsem – ity-sár –, a Orma slyšel nějaké řeči o tom, že jsou snad otevřenější možnosti...“ Nedopověděla jsem. I teď, když už to o mně každý věděl, bylo těžké mluvit o praktických technikách takového rodičovství. „Doufal, že možná budou mít nějaké užitečné záznamy.“

„Zdá se, že měl pravdu,“ řekla Glisselda a znovu zběžně přečetla dopis. Otočila se ke mně a poklepala na Eskarínu prázdnou židli. Posunula jsem se o sedadlo blíž ke královské sestřenici a bratranci.

„Jak rozumíte tomu pojmu ‚neviditelná hradba‘?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy jsem o něčem takovém neslyšela. Nedovedu si to představit.“

„Bylo by to jako Past svatého Abastera,“ řekl Kiggs. Nevěřícíně jsem na něj hleděla; usmál se, měl z toho radost. „Jsem snad jediný, kdo čte Písmo? Svatý Abaster dokázal spoutat nebeské ohně a vytvořit z nich zářící síť, která vytlačila draky z oblohy.“

Zaúpěla jsem. „Já jsem přestala číst svatého Abastera, když jsem narazila na větu ‚Ženy z Jihu, neberte si na lože červa, jinak na sebe přivoláte věčné zatracení‘.“

Kiggs pomalu mrkal, jako by mu právě svitlo. „To vůbec není ta nejhorší věc, kterou hlásá o dracích nebo... nebo...“

„A není jediný,“ řekla jsem. „Svatý Ogdo, svatý Vitt. Orma kdysi vybral ty nejhorší části a sepsal mi takové pojednání. Číst zejména svatého Abastera, to je jako kdyby vás někdo fackoval.“

„Ale pokusíte se o to navázání myslí?“ zeptala se královna Glisselda se stěží skryvanou nadějí. „Jestli je nějaká možnost, že by to mohlo ušetřit naše město...“

Pokrčila jsem rameny, ale zároveň horlivě přikývla. „Promluvím s ostatními.“ Obzvláště Abdo má takové jedinečné schopnosti. Začnu u něj.

Glisselda mě vzala za ruku a stiskla ji. „Díky, Serafíno. A nejen za tohle.“ Usmála se plaše, téměř omluvně. „Je to taková těžká zima, úkladní vrahové zapálili několik čtvrtí, Comonot je Comonot a babička tak nemocná. Nikdy neměla v úmyslu, abych se v patnácti stala královnou.“

„Možná se ještě uzdraví,“ poznamenal Kiggs jemně. „A ty nejsi o moc mladší, než byla ona, když s Comonotem uzavřeli mír.“

Glisselda k němu natáhla druhou ruku; vzal ji do své. „Drahý Luciane. Děkuju i tobě.“ Zhluboka se nadechla, oči se jí v odlesku ohně třpytily. „Vy dva jste pro mě tak důležití. Kralování mě pohlcuje, někdy mám pocit, že jsem pouze královna. Glisseldou jsem jen s tebou, Luciane, nebo“ – znovu mi stiskla ruku – „když mám hodinu cembala. Potřebuju to. Je mi líto, že víc necvičím.“

„Mě překvapuje, že máte vůbec čas chodit na hodiny,“ řekla jsem.
„Nemůžu toho nechat!“ vykřikla. „Mám tak málo dalších možností, kdy můžu sundat masku.“

Řekla jsem: „Jestli ta neviditelná bariéra funguje – jestli dokážeme s Abdou, Larsem a dámou Okrou spojit své mysli –, pak chci vyhledat ty další polodráky.“ Glisselda mi navrhla takovou cestu už o zimním slunovratu, když se poprvé dověděla, že existují i jiní takoví, ale nakonec z toho nic nebylo.

Glisselda nadurděně zrudla. „Já nechtěla přijít o svou učitelku hudby.“

Pohlédla jsem na Ormův dopis a věděla jsem přesně, jak jí je.

„Ale,“ dodala srdnatě, „kvůli Goredu to vydržím, když budu muset.“

Setkala jsem se nad její kučeravou hlavou s Kiggsovým pohledem. Zlehka přikývl a řekl: „Myslím, že to takhle cítíme všichni, Seldo. Naše povinnosti jsou přednější.“

Glisselda se trochu zasmála a políbila ho na tvář. Pak i mě.

Krátce poté jsem odešla, odnášela jsem si Ormův dopis a popřála oběma dobrou noc – nebo spíš dobré ráno. Slunce právě vycházelo. Hlavu jsem měla jak včelín; brzy možná půjdu hledat svoje lidi, a ta dychtivost zvítězila nad všemi ostatními pocity. U dveří dřímalo páže, nevědělo o světě.

2. kapitola

Zavřela jsem okenice svého bytu, aby mě nerušilo nastalé svítání. Předešlého dne jsem řekla Viridiovi, dvornímu skladateli a svému zaměstnavateli, že budu možná celou noc vzhůru, tak aby mě nečekal dřív než odpoledne. Nic nenamítal. Lars, můj soukmenovec ityasár, u něj teď bydlel a byl jeho horlivým pomocníkem; já byla povýšena na druhou dvorní skladatelku, což mi poskytlo trochu nezávislosti.

Padla jsem unavená do postele, ale samozřejmě jsem nemohla usnout. Myslela jsem na ityasáry, jak budu cestovat do exotických končin a hledat je, jak dlouho to asi může trvat. Co jim řeknu? *Ahoj, kamaráde. Už dlouho sním o tomhle...*

Ne, to by bylo hloupé. *Připadal sis někdy hrozně sám? Toužíš po rodině?*

Musela jsem se přinutit, abych toho nechala; bylo to příliš trapné. Beztak jsem ještě musela navštívit svou zahradu příšerek; musím je uklidnit, než půjdu spát. Jinak by mě hrozně rozbolela hlava nebo bych zas měla ty vize.

Chvilku to trvalo, než jsem zklidnila dech, a ještě déle, než jsem si vyčistila mysl, která pořád chtěla vést imaginární rozhovor s Ormou. *Víš určitě, že to spojení myslí je bezpečné? Přece si vzpomínáš, co mi provedla Jannoula?* chtěla jsem se ho zeptat. A: *Je ta porfyřská knihovna tak úžasná, jak jsme o tom snili?*

Dost už toho tlachání. Představila jsem si, že je každá moje myšlenka uzavřená v bublině; vydechla jsem je do světa. Hluk postupně utichal a moje mysl byla setmělá a tichá.

Objevila se přede mnou tepaná brána, vchod do mého druhého světa. Chytila jsem se imaginárníma rukama mříží a vyslovila rituální

slova, jak mě to Orma naučil: „Toto je zahrada mé mysli. Starám se o ni; poručím tady; nemám se čeho bát.“

Brána se nehučně otevřela. Překročila jsem práh a cítila, že se ve mně něco uvolnilo. Byla jsem doma.

Zahrada byla pokaždé jinak uspořádaná, ale vždycky jsem ji poznala. Dnes jsem vstoupila na jedno ze svých oblíbených míst, na to prapůvodní: hájek Netopýra ovocného. Šlo o skupinu porfyřských ovocných stromů – citroníky, pomerančovníky, fíkovníky, datlovníky a gola ořešák –, na které šplhal jeden snědý hoch a všude zanechával slupky ze snědeného ovoce.

Všichni obyvatelé mé zahrady byli polodraci, ačkoli jsem se to dozvěděla teprve před pár měsíci, když mi tři z nich vstoupili do života. Netopýr ovocný byl ve skutečnosti hubený dvanáctiletý kluk jménem Abdo. Tvrdil, že ho z velké dálky přivolal zvuk mé flétny; vycítil pouť mezi námi a přišel mě hledat. On a jeho taneční skupina dorazili o zimním slunovratu a byli ještě tady, v Lavondaville; čekali, až zaváté silnice roztají, aby zase mohli cestovat.

Netopýr ovocný byl svobodnější než někteří jiní obyvatelé zahrady, dokázal opustit vyhrazenou plochu – snad proto, že Abdo měl své vlastní neobvyklé mentální schopnosti. Například dokázal prostřednictvím své mysli mluvit s dalšími ityasáry. Dnes byl Netopýr ve svém hájku, schoulený do klubíčka jako kotě, v hustém fíkovém listí tvrdě spal. Usmála jsem se na něj, vyvolala příkrývku a zlehka jej přikryla. Nebyla to skutečná příkrývka a nebyl to skutečný Abdo, ale ten symbol pro mě něco znamenal. Byl to můj oblíbenec.

Šla jsem dál. Otevřela se přede mnou rokle Hlučného chlapce a já do ní zahalekala. Hlučný chlapec, statný blondák, na mě zezdola taky zahalekal, vypadalo to, že tam staví nějakou loď s křídly. Zamávala jsem mu; to mu vždycky stačilo k uklidnění.

Hlučný chlapec byl Lars, samsamský dudák, který teď bydlel s Viridiem; objevil se o slunovratu stejně jako Abdo. Vytvořila jsem si každou příšerku tak, aby vypadala jako ta osoba, kterou jsem vídala ve svých vizích. Navíc si každý avatar vypěstoval nějaké vrtochy a rozmary, vlastnosti, které jsem jim vědomě nedala, ale které odpovídaly vlastnostem jejich skutečných protějšků. Bylo to, jako by moje mysl intuitivně tyto vlastnosti vycítila a přiřkla analogickou vlastnost jejich

avatárům. Hlučný chlapec byl hlučný kutil; Lars ze skutečného světa navrhoval a vyráběl podivné nástroje a stroje.

Zajímalo mě, jestli tohle bude platit i o těch, se kterými jsem se ještě nesetkala, jestli se ty zvláštní vlastnosti, které projevují v mé zahradě, převedou i do skutečného života. Ten tlustý plešatý Knihovník například seděl v jakémsi břidlicovém lomu, mžoural přes hranaté brýle na fosilní kapradí a pak prstem čmáral do vzduchu stejné tvary. Kapradí zůstávalo ve vzduchu, v oblaku kouře. Mihotavka, bledá a éterická jako duch, skládala z papíru motýly, kteří se pak v její zahrádce třepotali v obrovských hejnech. Modřinka s rezavými vlasy, které jí trčely vzhůru jako živý plot, se brodila v potůčku, za jejíma nohama se tvořily zelené a rudé brázdy. Jak se tyhle vlastnosti transformují do skutečného života?

Se všemi jsem konejšivě promluvila, tiskla jim ramena, líbala je na čelo. Nikdy dřív jsem je nepotkala, ale cítila jsem, že jsme staří přátelé. Byli mi tak blízcí jako příbuzní.

Došla jsem na trávník v podobě slunečních hodin, osázený dokola růžemi; tady kralovala slečna Puntičkářka. Byla třetím a posledním polodrakem, kterého jsem prozatím potkala, ninyská velvyslankyně v Goredu, dáma Okra Karmínová. V mé zahradě její dvojnice lezla po všech čtyřech mezi růžemi a vykopávala plevel ještě dřív, než měl šanci vyrůst. Skutečná dáma Okra měla osobitý talent pro předtuchy.

Také dovedla být nevrlá a nepřijemná. Předpokládám, že něco takového by mohlo ohrozit spojení všech dohromady. S některými určitě nebylo lehké pořízení; možná je někdo ranil a oni teď jen bojovali o přežití. Přešla jsem kolem zlatého hnízda Pěnkavy, starce se zobákovitým obličejem; určitě na něj dřív civěli, posmívali se mu a nejspíš i vyhrožovali, že mu ublíží. Bude zatrpklý? Nebo se mu uleví, až konečně najde bezpečné místo – místo, kde si polodraci budou vzájemně pomáhat a zbaví se strachu?

Minula jsem několik Porfyřanů v řadě – snědá, štíhlá, atletická dvojčata jménem Otrava a Otravka, kteří spolu závodili přes tři písečné duny; důstojného starého Pelikáního muže, který byl dle mého přesvědčení filozof nebo astronom; okřídlenou Miserere, kroužící na obloze. Abdo mi naznačil, že v Porfýrii považují ityasáry za děti Čakona, jednoho z bohů, a chovají k nim úctu. Porfyřané možná nebudou chtít přijít...

Někteří možná ne, ale měla jsem tušení, že jiní ano. Nezdálo se, že Abdo stojí o úctu, vždycky ohrnoval nos, když o tom mluvil, a já věděla z vlastní zkušenosti, že pan Rozbíječ to taky neměl vždycky lehké.

Teď jsem se blížila k Sochařské louce pana Rozbíječe, z níž čnělo osmdesát čtyři mramorových soch jako křivě vyrostlé zuby. Většine z nich chyběla nějaká část těla – paže, hlava, prsty na nohou. Pan Rozbíječ, vysokého a ztepilého vzrůstu, se brouzдал trávou, sbíral uražené kusy soch a spravoval je. Už opravil sochu ženy, která neměla ruce, a býka bez uší.

„Ta labuť s prsty je nová, že?“ zeptala jsem se a zamířila k němu. Nic na to neřekl; zneklidnilo by mě, kdyby odpověděl. Už to, že jsem byla tak blízko u něj, ve mně vyvolalo vzpomínku na ten hrozný den, kdy jsem ho viděla poprvé, na dobu, kdy mě vždycky přepadly nechtěné vidiny, dlouho předtím, než jsem si zbudovala tuto zahrádku a dostala je tak pod kontrolu.

Vnitřním zrakem jsem tenkrát uviděla skalnatý vrcholek hory vysoko nad městem v Porfýrii, kde nějaký muž táhl povoz plně naložený bednami po tak kamenité a strmé stezce, že by si s takovým nákladem neporadil ani silný vůl. Šlachovité paže se mu napínaly, ale byl silnější, než vypadal. Rozcuchané vlasy měl spečené prachem, vyšívanou halenu prosáklou potem. Táhl vůz po hrbolaté cestě plně balvanů, prodíral se křovím a trnám. Když už vůz nemohl projet dál, muž sundal bedny a odnášel je ke zřícenině staré věže, jež tvořila na vrcholku kopce jakousi korunu. Musel jít třikrát tam a zpět, než přemístil šest velkých beden na vrcholek; rozestavil je na drolicí se kruhovou zeď.

Holýma rukama pak bedny otevíral a jednu po druhé vyhazoval k nebi. Bedny se v letu otáčely, padala z nich sláma a skleněné předměty, které se na slunci třpytily. Slyšela jsem ostré zvuky tříštícího se skla, nepříjemný praskot rozbíjeného dřeva a křik toho hezkého muže, jehož jazyku jsem nerozuměla, ale zazníval v něm vztek a zoufalství, které jsem tak dobře znala.

Když rozbil všechno, co tam nanosil, zůstal stát na nízké zdi a hleděl přes město k obzoru, kde nebe líbalo fialové moře. Mužovy rty se pohybovaly, jako by odříkával nějakou modlitbu. Stál tam nejjistě,

vrávorál ve větru a hleděl dolů na strmý svah kopce, kde se ve slunci nepřijemně leskly skleněné střepy.

V tom okamžiku se stalo něco neuvěřitelného: věděla jsem, na co myslí. Chtěl se vrhnout ze svahu. Jeho zoufalství se přelilo do mě a já ho pocítila taky. Přitom jsem ho viděla jen svým vnitřním zrakem; nevěděl, že tam jsem; neměla jsem se k němu jak dostat, nešlo to.

Přesto jsem to zkusila, protože jsem musela. Natáhla jsem se k němu – čím? – a dotkla se jeho obličeje. *Prosím žij. Prosím.*

Zamrkal jako někdo, kdo se probouzí ze sna a odstoupil od okraje zdi. Vjel si oběma rukama do vlasů, odpotácel se za roh staré pevnosti a zvracel. Se svěšenými rameny pak vypadal jako nějaký stařec, když se klopýtavě vracel po svahu ke svému vozu.

Teď však pan Rozbíječ vypadal tak klidně, opravoval sochy v mé zahradě. Mohla jsem ho vzít za obě ruce a vyvolat vizi, nahlédnout, co dělá v reálném světě, ale nechtělo se mi to učinit. Připadalo mi to jako špehování.

Nikdy jsem nepochopila, co se tenkrát stalo, jak jsem k němu dosáhla, a už nikdy se to neopakovalo. Mohla jsem svou zahradu využít k tomu, abych mluvila s ityasáry, se kterými jsem se už setkala ve skutečném životě, ale s těmi, se kterými jsem se nesetkala, jsem mluvit nemohla. Mohla jsem je jen pozorovat, jako dalekohledem.

Přepadla mě únava. Spěchala jsem dál, abych se dostala na konec a mohla jít spát. Postarala jsem se o starého Čolka s krátkými končetinami, který se spokojeně válel ve svém bahništi mezi modrými zvonky; popřála jsem dobrou noc širokohubému Chrličovi se zuby ostrými jako žralok, který seděl u fontánky s Paní bez tváře a chrlil vodu. Zastavila jsem se u močálu a nechápavě zavrtěla hlavou nad Rosoláčem, nejstrašidelnějším ze všech; neměl ruce ani nohy, byl to slimák se stříbrnými šupinami, velký jako balvan, skrýval se v kalné vodě.

Pokud šlo o Rosoláče, nebyla jsem tak přesvědčená, že ho chci najít. Jak bych ho vrátila, kdybich ho našla? Naložila ho nějak na vůz? Měl snad oči nebo uši, abychom spolu mohli nějak komunikovat? Už tak bylo těžké vytvořit jeho avatár v zahradě; musela jsem se brodit tou špinavou vodou a položit ruce na jeho šupinatou kůži, když sám ruce neměl, abych ho za ně mohla vzít. Byl studený jako led a tělo mu hrozně pulzovalo.

Možná bych ke zbudování neviditelné barikády nemusela povolat úplně každého z nich, a i tak bude dostatečně silná. Aspoň jsem v to doufala, protože jsem neměla v plánu hledat ani Jannoulu. Její Chaloupka, domeček podobný kadibudce, následovala; sousedila s močalem a okolní zahrádka, kdysi plná bylinek a květin, teď byla zarostlá kopřivami a trnitým křovím. Bázlivě jsem přišla ke dveřím, v srdci se mi mísily rozporuplné emoce – lítost, výčitky, přetrvávající zatrpkllost. Zkusila jsem visací zámek na dveřích; uklidnilo mě, jak je těžký, chladné železo, které nerezivělo, se ani nepohnulo. Směsice pocitů přešla v úlevu.

Jannoulin avatar byl od počátku jiný, ne pasivní a neškodný jako u těch ostatních. Jannoula si moc dobře uvědomovala své místo – ve mně – a nakonec do mé hlavy přestěhovala celé své vědomí a snažila se mě ovládnout. Osvobodila jsem se jen díky tomu, že jsem ji vlákala do téhle chaloupky a zamkla ji tam.

Děsila jsem se toho, že se to stane znovu, hlavně proto, že jsem si nebyla jistá, jak k tomu vlastně došlo, proč je právě ona tak jiná. Abdo byl taky jiný, ale to aktivní spojení rostlo pomalu, trvalo nějakou dobu, a nezdálo se, že by se Abdo chtěl nastěhovat do mé mysli a zůstat tam.

To byla moje hlavní obava, pokud šlo o Ormův plán. Co všechno to spojení myslí ve skutečnosti obnáší? Je to takové spojení, které jsem zažila s Jannoulou, nebo něco ne tak hlubokého? Co když nedokážeme rozplést naše... naše mysli, co bude potom? Co když jeden druhému ublížíme? Může z toho být stejně tolik škody jako užitku.

Odešla jsem od Domečku zabraná do těchto myšlenek a ocitla se tváří v tvář zasněženému vrcholku hory, který sem nezapadal. Musela jsem se postarat ještě o jednu příšerku, Mrňavého Toma, který bydlel v kamenné jeskyni pod tímhle miniaturním vrcholkem. Jméno hodící se pro jedenáctiletého mrňouse bylo bohužel naprostou ironií: měl skoro dva a půl metru a byl silný jako medvěd (jednou jsem ho v reálném světě viděla zápasit), chodil oblečený v potrhaných příkrývkách, nahrubo sešitých dohromady.

Nebyl v jeskyni, ale chodil ve sněhu kolem ní, zanechával po sobě obrovské pařátí stopy, kymácel se a svíral si svou chlupatou hlavu; byl mimořádně rozrušený.

Tohle chování kdysi znamenalo, že se mi v hlavě rodí nějaká vidina, ale teď už jsem věděla, jak se tomu mám vyhnout. Díky své oddané péči o tyto příšerky jsem už mívala vidiny málokdy. Během posledních tří let jen jednu, o slunovratu. Šlo tenkrát o Abda, a on mě do té doby intenzivně hledal. Nebyla to tedy ani v nejmenším nějaká obvyklá situace.

„Milý Tome, veselý Tome,“ řekla jsem tiše, obešla jsem toho divocha, vyhnula se jeho máchajícím pažím. Bylo těžké dívat se na něj bez lítosti: oblečení měl špinavé, kšticí vybledlou sluncem, ve vousech větvičky a zuby vykotlané. „Bydlíš na téhle hoře úplně sám,“ řekla jsem mu chlácholivě a přiblížila se k němu. „Jak tady přežíváš? Co se ti stalo, co jsi vytrpěl?“

Všichni jsme trpěli, počínaje Mrňavým Tomem a konče panem Rozbiječem. U všech svatých na nebesích a jejich psech, už jsme nemuseli trpět sami. Už ne.

Mrňavý Tom trhaně dýchal, ale uklidnil se. Spustil paže; vykulil na mě usazené oči. Neodvrátila jsem se, ani jsem sebou netrhla, ale vzala jsem ho za lokty a jemně jsem jej odvedla do jeskyně, do pelechů z kostí, který si sám zbudoval. Nechal se posadit, velká hlava mu začala klesat. Pohladila jsem ho po zacuchaných kučérách a zůstala u něj, dokud neusnul.

Potřebovali jsme tohle místo, tuhle zahradu, v reálném světě. Já se o to hodlala zasadit. Dlužila jsem jim to všem.

Královnina podpora onoho projektu se však týkala spíše toho, jestli se nám podaří tuhle záhadnou bariéru zprovoznit, než mého přání najít ostatní. Svolala jsem ty své tři známé ityasáry, abychom se poradili, co bychom mohli udělat. Lars navrhl, že se sejdem ve Viridiově bytě.

Viridius byl doma a bylo mu dobře; pakostnice ho nezlobila, protože seděl u cembala ve svém brokátovém županu a zkroucenými prsty zlehka přejížděl klávesy. „Vůbec si mě nevšímejte,“ řekl, když jsem přišla, a zakmítal rozježeným zrzavým obočím. „Lars mi říkal, že jde o nějakou záležitost týkající se polodraků; nebudu vás rušit. Jen si potřebuju dodělat druhé téma této koncertní skladby.“

Lars se vynořil z druhého pokoje s čajovou konvicí z jemného porcelánu, opatrně ji držel ve své velké ruce. Zastavil se u Viridia a stiskl velkému skladateli rameno; Viridius se k němu krátce naklonil a opřel se mu o paži, pak se zase vrátil ke své práci. Lars přinesl čaj k vyřezávanému stolku u pakostnicové pohovky a rozlil jej do pěti šálků. Dáma Okra si zabrala sofa, položila si na něj nohy a rozprostřela kolem sebe naškrobenou zelenou sukni. Abdo měl dlouhou pletenou halenu, aby mu nebylo zima; poskakoval v čalouněném křesle, jako by nevydržel sedět, a dlouhé rukávy mu plandaly přes ruce jako ploutve. Já usedla na pohovku a Lars usadil své mohutné tělo opatrně vedle mě, dal mi šálek čaje výměnou za Ormův dopis, který už ti zbývající dva měli přečtený.

„Už jste někdy o něčem takovém slyšeli?“ zeptala jsem se a podívala jsem se na Okru, která se tvářila jako zkažená žába, a pak na Abda s vykuleným hnědýma očima. „U některých z nás se už duševní spojení projevilo. Abdo může mluvit v našich hlavách; moje mysl zase dokázala najít cestu k jiným polodrakům.“ Jannoula vstoupila do mé mysli a uchvátila ji, ale o tom jsem nechtěla mluvit. „O jaký druh spojení jde při tom spletení myslí?“

„Řeknu vám rovnou, že se žádného splétání myslí účastnit nebudu,“ řekla kategoricky dáma Okra, oči jí za silnými skly brýlí plavaly. „Zní to hrozně.“

Mně to připadá zajímavé, řekl v mé hlavě Abdův hlas.

„Víte někdo, jestli se už porfyřtí ityasárové takhle spojili nebo použili svůj... duševní potenciál k podobnému druhu tělesného projevu?“ zeptala jsem se nahlas, aby dáma Okra a Lars mohli slyšet aspoň polovinu toho rozhovoru. Abdo měl jazyk a ústa porostlá stříbrnými šupinami a nemohl mluvit nahlas.

Ne. Ale víme o tom duševním potenciálu. Nazýváme ho světlem své duše. Po určitém tréninku se ho někteří z nás naučí vidět kolem jiného ityasára, jako jeho druhé já stvořené ze slunce. Já se tím svým mužem dotknout ostatních, aspoň trochu; právě jeho prostřednictvím s nimi mluvím. Posílám prst ohně, řekl Abdo a natáhl prst v pomalém divadelním gestu a šťouchl jím Larse do žaludku.

Lars, který ještě četl dopis a pohyboval přitom rty, plácl Abda po ruce.

Abdo pokynul hlavou směrem k dámě Okře. *Její světlo má bodliny jako ježek, ale Larsovo je jemné a přátelské.*

Já kolem nich neviděla nic, ale všimla jsem si, že Abdo někoho vynechal. *A co to moje?*

Abdo se pozorně zadíval do vzduchu kolem mé hlavy, pohrával si s jedním z mnoha uzlíků, do nichž měl spletené vlasy. *Vidím proužky světla, které ti trčí z hlavy jako hádkové nebo pupeční šňůry, kterými jsme my tři – a ostatní – k tobě připoutáni. Šňůry našeho světla. Ale tvoje světlo nevidím a nevím proč.*

Do tváří mi vstoupilo horko. Mé světlo chybí? Co to znamená? Jsem zaostalá, nedostačující? Anomálie mezi anomáliemi?

Dáma Okra nás přerušila hlasem hýkající muly: „Mohli bychom se tohoto rozhovoru účastnit všichni? Je tedy potřeba, aby byl slyšet.“ Odmlčela se a ještě víc se zaškaredila. „Ne, nemluv se mnou potichu, ty lumpe. Nebudu to tolerovat.“ Nevraživě se na Abda podívala a zamávala si rukou kolem hlavy, jako by odháněla komáry.

„On říká, že všichni máme...“ Výraz *světlo naší duše* mi neseděl; zaváněl náboženstvím a vírou, což ve mně ihned vyvolalo myšlenku na naše kritické svaté a jejich předsudky. „Unitřní oheň. On ho vidí.“

Lars pečlivě složil Ormův dopis a položil ho mezi nás dva na pohovku, pak pokrčil mohutnými rameny. „Já nemůžu dělat nyc sfláštný s mým myslím, ale budu rát korálek, když tam na snůrce ještě někdo jiný.“

„To bude určitě dobré, Larsi,“ řekla jsem a povzbudivě pokývla. „Abdo a já najdeme způsob, jak se tebou provléknout.“

Myslím, že se nedokážete takhle napojit, Fíno madamino, řekl Abdo.

„Už jsem se dokázala svou myslí na někoho napojit i předtím,“ řekla jsem popuzeněji, než jsem chtěla. I já se přece napojila na Jannoulinu mysl; hned jsem však tu vzpomínku potlačila.

V poslední době? zeptal se a přetáhl si výstřih pletené haleny přes ústa.

„Dejte mi chvílku a já vám to předvedu,“ řekla jsem a trochu jsem se na toho malého skeptika zamračila. Uvelebila jsem se v rohu pohovky, zavřela oči a soustředila se na svůj dech. Trvalo to, protože dáma Okra frkala jako kůň a Viridius neustále břínkal na cembalo, až k němu Lars přistoupil a jemně ho požádal, aby přestal.

Konečně jsem našla svou zahradu a uprostřed ní rokli Hlučného chlapce. Seděl na okraji propasti, jako by na mě čekal, s blaženým úsměvem na kulaté tváři. Vybídla jsem ho, aby vstal, a pak jsem se soustředila na sebe. Vždycky jsem si představovala, že jsem v té zahradě fyzicky přítomna; ráda jsem cítila mezi prsty nohou trávu zkropenou rosou. Když jsem tohle zkoušela dřív – s Jannoulou –, musela jsem si představovat, že jsme obě nehmotné.

Hlučný chlapec se s námahou začal na okrajích rozplývat, jeho silueta se rozmělila a pak byl uprostřed úplně průsvitný. Mohla jsem jím prostrčit ruce. I ty zprůsvitněly, a když jsem se stala dostatečně nehmotnou, vstoupila jsem do něj a spojila svoje myšlení s jeho.

Prošla jsem jím, jako by byl z mlhy. Druhý pokus dopadl stejně.

„Je to jako když se pokoušíš cestovat dalekohledem,“ řekl nějaký hlas v zahradě vedle mě. „Kdybychom to dokázali, prošel bych jím a navštívil Měsíc.“

Otočila jsem se a uviděla Netopýra ovocného – Abdova dvojníka – vytvořeného Abdovým vědomím. V mé zahradě mohl mluvit, šupinaté hrdlo mu v tom nebránilo; takhle mluvil v mé mysli.

„Už jsem tohle dělala dřív,“ řekla jsem dopáleně.

„Ano, ale vaše mysl se od té doby mohla změnit,“ řekl a v tmavých očích měl vážný výraz. „Změnilo se to za tu dobu, co vás znám. Jednou jsem vyšel z téhle zahrady a přešel do vaší širší mysli – vzpomínáte?“

Vzpomněla jsem si. Byla jsem tenkrát sklíčená a pak se objevily nějaké dveře v mlze ze... zbytku mé mysli. On jimi vstoupil a chtěl mě utěšit, ale já ho považovala za druhou Jannoulu. „Já tě pak přinutila, abys mi slíbil, že zůstaneš v zahradě,“ řekla jsem.

Přikývl. „A nejen to. Začala jste být obezřetná. Předtím byly v té zdi díry velikosti Abda, ale vy jste je zazdila.“

Pokud ano, tak ne úmyslně. Okraj zahrady byl v dohledu; nazlobeně jsem na něj ukázala. „Zazdila? Vždyť je to jen plot ze spleteného vrbového proutí.“

„Ale madamino. Víím, že tohle místo nazýváte zahradou, ale mně se tak nejeví. Já nás vidím v těsné vrátnici u brány hradu vaší širší mysli, kam nemáme přístup.“

Rozhlédla jsem se po bujném zeleni, nádherně modrém nebi, hluboké rokli Hlučného chlapce. „To je absurdní,“ řekla jsem a pokusila se

zasmát, ale byla jsem hrozně zmatená. Ovšem, tohle místo vytvořila moje představivost, ale byl jeho vzhled něčím tak subjektivním?

Neřešilo to náš problém, jak propojit své myslí. „I když se nedokážu dostat k Larsovi,“ řekla jsem, „můžeš ty spojit svůj oheň myslí s mým? Udělat ze mě korálek na šňůrce?“

Abdo skousl ret a těkal pohledem okolo. „Možná,“ řekl pomalu. „Tak to zkus,“ řekla jsem.

Chvilku se nic nedělo a pak jsem ucítila záblesk oslepující bolesti, jako by se mi měla rozskočit hlava. Vykřikla jsem – v hlavě? V reálném světě? – a tápala kolem sebe, hledala jsem bránu, kterou bych se mohla vynořit. Našla jsem ji a vrátila se k sobě, někdo mi držel pulzující hlavu v dlaních.

Abdo. Skláněl se nade mnou, hnědé oči mu překypovaly lítostí. *Ublížil jsem vám, Fíno madamino?*

Narovnala jsem se, mžourala jsem do ledových tabulek Viridiových oken. „Už je to dobré.“

Měl jsem uposlechnout svůj instinkt, vyčítal si a hladil mě po tváři a pak po vlasech. Můžu vstoupit do Netopyra ovocného, ale nedokážu se ve vaší myslí dostat dál než tam. Nevidím vaše světlo duše – natož abych se ho mohl dotknout – ani z vaší zahrady. Nevím, co dalšího zkusit.

Rozechvěle jsem se nadechla. „Z-zkus to s Larsem. Královna mi nedovolí, abych se vydala hledat ostatní, když nedokážeme, aby tohle fungovalo.“

Larsovy oči barvy šedého moře se zvětšily, díval se na mě; nervózně si prohrábl ježaté blond vlasy. Abdo ho musel v jeho hlavě nějak uchlácholit, protože Lars si k němu přisedl na rohož, zkřížil nohy a vzali se s Abdem za ruce. Tu a tam přikývl, pak se k nám otočil a řekl: „Zkoušíme jeden Abdův napad. On nefí, jestli funguje. Chce, aby dáma Okra šekla, jestli něco fidí.“

„Co něco?“ zeptala se dáma Okra ostražitě.

„Sfětlo duše. Ocheň duše. To je jedno, jak to nasýfáte,“ řekl s úsměvem Lars. „Abdo je zvědavý, jestli to fidíte, jestli jsme spojili.“

Mě z toho vyloučili, ve mě nedoufali, pomyslela jsem si rozmrzele. To proto, že jsem neměla žádný viditelný oheň duše? Byla jsem tím pádem spíš obyčejným, normálním člověkem? Celý život jsem po tom

toužila; cožpak to není směšné, že jsem nakonec naštvaná, že jím jsem? Nemělo cenu jim závidět; byli jsme každý jiný.

Dáma Okra jen pochybovačně zabručela. Viridius přestal skládat a trochu se k nám pootočil na stoličce, aby ten oheň duše uviděl. Abdo tomu s ním taky nedával šanci; aspoň jsem nebyla sama.

Abdo a Lars zavřeli oči; Abdovy šlachovité dlaně úplně zmizely v Larsových růžových tlapách. Pozorně jsem se jim dívala do obličeje a ulevilo se mi – nezáviděla jsem –, že se jim ve tváři nezračila žádná bolest. Larsův obličej se spíš uvolnil a dostal ospalý výraz. Abdo špulil rty, soustředil se.

„U svatého Pruea!“ vykřikla dáma Okra.

„Vidíte něco? Kde to je?“ zvolal Viridius a napjatě těkal modrýma očima.

Dáma Okra mžourala na prázdný prostor nad Larsovou a Abdovou hlavou, vrásky kolem úst se jí prohloubily. „To by draka nezastavilo,“ prohlásila. Hodila za sebe zbytek svého čaje a pak prudce mrštila hrnkem do prostoru.

Viridius, který jí byl nejbliž, zvedl polekaně ovázané ruce, ale hrnek k němu nedoletěl. Prudce se zastavil, zakmital ve vzduchu, jako by se chytil do velké pavučiny a na několik vteřin v ní uvízl, než spadl na koberec mezi Abda a larse.

„U všech ďasů!“ zaklel Viridius. Ten výraz pochytil ode mě.

Dáma Okra se ušklíbla. „No, dejme tomu, ale to je všechno, co dokážete?“

Abdo otevřel jedno oko, šibalsky mu v něm zablýsklo, pak je zase zavřel. Dáma Okra ho sledovala, ruce založené na prsou. Najednou vykřikla: „K zemi!“ a vrhla se na ni jak dlouhá tak široká.

Viridius ji bez váhání následoval, skočil šipku ze stoličky. Moje ubohé reflexy bohužel nefungovaly tak rychle. Struny cembala zadrnčely, tabulky v oknech se rozletěly a mě to odhodilo až za pohovku.

Přišla jsem k sobě na denním lůžku ve Viridiově zimní zahradě; její zasklená okna byla nedotčená, náraz k nim nedolehl. Slunce už vklouzlo za hory, ale nebe bylo ještě růžové. Dáma Okra seděla vedle

mě, na klíně držela lampu a upravovala knot, světlo ozařovalo její žabí obličej zesponu. Všimla si, že jsem se pohnula, a zeptala se: „Jak se cítíte?“

Byl to od ní neobvykle něžný dotaz. V uších mi zvonilo a v hlavě bušilo, ale kvůli ní jsem statečně odpověděla: „Není to tak zlé.“

Přínejmenším budu mít co vyprávět královně, až zase budu moct vstát.

„No ovšem, že to není tak zlé,“ štěkla dáma Okra a postavila lampu na stolek. „Abdo je úplně hysterický, myslí si, že vám ublížil.“

Pokusila jsem se posadit, ale moje hlava snad vážila tisíc kilo. „Kde je?“

Dáma Okra jen mávla rukou. „Však ho zas brzo uvidíte. Chci si s vámi ale nejdřív promluvit.“ Olízla si růžovým jazykem rty. „Tohle je nerozumné, celý ten podnik.“

Zavřela jsem oči. „Jestli se vám ten nápad spojení myslí nelíbí, nemusíte...“

„To opravdu nikdy nebudu,“ řekla netrpělivě. „Ale nejde jen o to. Jde o ten váš plán svést všechny draky dohromady.“ Oči se mi zase otevřely; chlípně se na mě dívala. „Já vím, co za tím ve skutečnosti vězí. Myslíte si, že najdete rodinu. Všichni se uchýlíme pod jednu střechu – láskyplné soužití podivínů! – a všechny naše problémy budou vyřešeny.“ Vycenila zuby v úsměvu a zamrkala.

Její posměch mě dopálil. „Chci pomoci těm ostatním,“ řekla jsem. „Pochopila jsem, co je trápí. Vy a já to máme ve srovnání s některými snadné.“

Teď se zase dopálila ona. „Snadné? No ano, s tím mým šupinatým ocasem a chlapeckou figurou; nic nemůže být snadnějšího! Vůbec mě v patnácti nevykopli z matčina domu, nemusela jsem žít na ulici v Se-goši a krást, abych se najedla.“ Její hlas stoupal jako pískot čajové konvice. „Oblafnout někoho, abych se mohla stát sekretářkou, to nic nebylo; provdat se za starého velvyslance byla banalita vzhledem k mému báječnému vzhledu. Přežít ho – no, tak to bylo opravdu snadné. Ale přesvědčit našeho vládnoucího hraběte, aby mi dovolil převzít funkci velvyslankyně, když ji do té doby žádná žena nezastávala, to bylo snadné jak počítat se v posteli.“ Teď už ječela. „Nebo vypadnout z okna. Jistě, to by dokázal každý, protože to *nic* nebylo!“

Nevraživě se na mě dívala, oči vzteky vyvalené.

„Jen klid, dámo Okro,“ řekla jsem. „Myslela jste si, že jste v celém světě jediná taková. Opravdu se vám neulevilo, když jste zjistila, že je nás víc?“

„Abdo a Lars jsou dost dobří,“ připustila. „A vy taky nejste tak hrozná.“

„Děkuju,“ řekla jsem a snažila se, aby to vyznělo vážně. „Ale ostatním to budete upírat? Někteří se nedostali dál, než jak jste na tom byla vy, když jste žila na ulici, a pořád kradou, když se chtějí najíst.“ Otevřela pusou, ale já ji předešla: „A ne proto, že by byli hloupí nebo si to zasloužili méně než vy.“

Vypustila ústy vzduch jako páru. „Možná,“ řekla. „Jen abyste se nepletla, Serafíno, když si myslíte, že trápení každého zušlechťuje. Někteří jsou možná báječní, ale většina takových bude zraněna tak, že nebude ve vašich silách jim ty rány zhojit.“ Vstala a upravila si své falešné poprsí. „Přivedete sem zpátky některé hodně nepříjemné lidi. Víte, že moje nadání zahrnuje schopnost předvídat, a já vám říkám: tohle skončí špatně. Já už to vidím.“

„Beru na vědomí,“ řekla jsem a zamrazilo mě. Opravdu mohla vidět tak daleko do budoucnosti?

Už byla na odchodu, ale ještě se nadutě otočila. „Když to všechno půjde k čertu – a to půjde –, budu mít aspoň to potěšení říct, že jsem vás na to upozornila.“

V tomto optimistickém duchu mě nechala napospas bolesti hlavy.

3. kapitola

Ale následujícího rána bolest hlavy ustoupila a moje nadšení se obnovilo. Možná na tom nezáleží, jestli je můj oheň duše skrytý nebo jestli se budu podílet na té neviditelné hradbě; já byla spojena s našimi vzdálenými bratry způsobem, jakým Abdo, dáma Okra a Lars ne. To bude moje práce – ve skutečnosti to pro mě bude čest: najít je a přivést domů.

Než jsem šla včera spát, napsala jsem Glisseldě o Abdově a Larsově úspěchu. Páže mě vyrušilo u snídani, hoch přinesl pozvání do královských komnat. Oblékla jsem si hezcí šaty, než bych si na sebe jinak vzala, a šla jsem do královského křídla paláce. Strážce, které mě už očekávaly, mě vpustily do vzdušného salonu s vysokým stropem, pohovkami kolem kachlového krbu a závěsy v odstínu zlaté, bílé a modré. Na konci místnosti stál před vysokými okny kulatý stůl prostřený k snídani a u něj seděla Glisseldina babička, královna Lavonda, na kolečkovém křesle. Záda měla shrbená, pleť bledou a křehkou jako pomáčkany papír. Její vnučata seděla na druhé straně a povzbudivě na ni mluvila. Glisselda ji krmila ovesnou kaší a babička otvírala pusku jako nějaké ptáče, Kiggs jí pak jemně otíral bradu ubrouskem.

Stará královna se už od událostí o zimním slunovratu nevzpamatovala. Imlannův jed byl neutralizován, jak potvrdili ti nejlepší lékaři, které Comonot obstaral. Neviděli žádnou příčinu její pokračující nemoci, ačkoli jeden z nich vyslovil hypotézu o sérii malých mozkových příhod hluboko v jejím mozku. Protože to byli draci, bez obalu odmítli názor, že příčinou nemoci může být zármutek, ale lidé v Goredu o tom byli přesvědčeni. Královna Lavonda ztratila všechny svoje děti – Kiggsova matka, princezna Laurel, zemřela už před lety, ale

princ Rufus a princezna Dionne byli zavražděni krátce po sobě právě v období onoho tragického slunovratu; princezna Dionne podlehl stejnému jedu, který královna přežila.

Královna samozřejmě měla spoustu ošetřovatelek a sluhů, ale slyšela jsem, že Kiggs a Glisselda trvali na tom, že budou babičku denně u snídaně sami krmit. Bylo to poprvé, co jsem to viděla, a zaplavil mě smutek nad těmi dvěma a zároveň jsem žasla nad tím, jak moc milovali a ctili tu stařenku, která už nebyla úplně při smyslech.

Přistoupila jsem blíž a hluboce jsem se uklonila.

„Serafíno!“ vykřikla Glisselda, předala lžičku bratranci a otřela si ruce. „Vaše zpráva nás tak povzbudila, že jsme hned s Lucianem začali plánovat. Odjedete po jarní rovnodennosti, když bude i nadále takhle tát.“

Otevřela jsem pusy a zase ji zavřela. Bylo to za šest dní.

„Snažili jsme se odhadnout, jak dlouho vám ta cesta potrvá,“ řekl Kiggs, ale dál soustředěně hleděl na babičku. Otočila k němu své hnědé oči, rty se jí nervózně chvěly. Pohládl ji po ruce poseté stařeckými pihami. „Když se zdržíš šest týdnů v Ninysu a dalších šest v Samsamu, mohla bys dorazit do Porfýrie hned po letním slunovratu.“

„Oficiálně budete vyslankyně goredské koruny zmocněná k získání příslibů poskytnutí zásob a vojska pro naši obranu,“ řekla Glisselda a znovu zasunula babičce pod bradu ubrousek. „Ne že bychom nedůvěřovali drahému hraběti Pesavoltovi a samsamskému regentovi, že se tohoto úkolu zhostí, ale osobní kontakt je mnohem lepší.“

„Váš hlavní cíl je najít ty ityasáry,“ řekl Kiggs.

„Co když to prostě nedokážu?“ zeptala jsem se. „Nebo je nedokážu najít tak rychle? Je důležitější dodržet časový plán, nebo je přivést domů?“

Královská dvojice si vyměnila pohledy. „Musíme se rozhodovat případ od případu,“ řekl Kiggs. „Seldo, musíme požádat Comonota, aby dal povolení k tomu, že Serafína může použít jeho thnik.“

„A tím myslíš, že to mám zařídit já,“ řekla Glisselda rozzlobeně a založila si ruce v bok. „Ten sár! Po té hádce, co jsme včera měli kvůli Eskařinu...“

Stará královna začala tiše plakat. Glisselda byla ihned na nohou a objala babiččina křehká ramena. „Ale, babi, neplač!“ řekla a políbila

ji do bílých vlasů. „Já se zlobím na toho nesnesitelného draka, ne na tebe. Ani na Luciana, vidíš?“ Postavila se za Kiggse a taky ho objala.

„Vážně, Luciane, měli bychom se zítra vzít,“ řekla Glisselda tluměnou koutkem úst. „Dopřát jí jednu šťastnou věc v životě, než zemře.“

„Mm,“ řekl Kiggs, vyškraboval z misky zbytky ovesné kaše a pečlivě se mi vyhýbal pohledem.

Královna Lavonda však bohužel nebyla k utišení. „Budeme v tom rozhovoru pokračovat později, Serafino,“ řekla Glisselda omluvně a doprovodila mě ke dveřím. Znovu jsem se hluboce uklonila a přála si, aby existovalo něco, co bych mohla udělat...

Obrátila jsem pozornost k tomu, co mi řekla. Za šest dní, to bylo dřív, než jsem čekala. Zamířila jsem do svého bytu a cestou v duchu probírala, jaké cestovní oblečení si vzít. Neměla jsem žádné. Doufala jsem, že je ještě čas dát si nějaké ušít.

Zabočila jsem tedy místo do svého pokoje ke Glisseldině švadleně, která mě poslala za švadlenami pro služebnictvo. „Je jich tam osm, slečno, takže můžou ušít osmery šaty najednou.“

Šla jsem tedy do křídla, kde sídlili řemeslníci, ale kousek před krejčovskou dílnou jsem zaváhala. Nechtěla jsem osmery šaty, určitě ne v tomto případě, kdy mě čekalo projet celý Jih na koni. Vrátila jsem se tedy o kousek zpět a po krátkém zaváhání zaklepala na jiné dveře.

Otevřel mi drobný holohlavý muž s brýlemi na úzkém nose, krejčovskou míru ovinutou kolem krku jako šálu.

„Pro dámy...“ začal, ale já ho nenechala domluvit.

„Za jak dlouho dokážete ušít jezdecké kalhoty?“ zeptala jsem se. „Budu je chtít dobře vycpané.“

Krejčí se usmál a pustil mě dovnitř.

Abdo a Lars trénovali spojení mysli v následujících dnech venku, trénovali hodně a jejich vlastní síla je naprosto fascinovala. Královna Glisselda, princ Lucian a dokonce i ardmagar Comonot někdy postáli na nádvoří plném tající sněhové břechky a pozorovali je. Abdo se rychle naučil pomyslnou síť (začala jsem ji tak nazývat) lépe ovládat; pro královnino pobavení vytvářel v tajícím sněhu široké obrazce podobné

mísám, srážel z okapů rampouchy a plašil hrdličky, které se zděšeně zvedaly ze střechy a odlétaly. Ale všimla jsem si, že dává pozor, aby je nezasáhl.

Jak jsem je tak sledovala, nenápadně se ke mně přitočila Glisselda. „I když se vám nepodaří najít žádné další ityasáry, už tihle dva by mohli udělat spoustu užitečného.“

„Tahle pomyslná síť by nedokázala ochránit ani náš hrad, natož celé město,“ zabručel uštěpačně ardmagar Comonot, který stál pár kroků od nás. Ve své lidské podobě to byl malý podsaditý muž s orlím nosem a dvojitou bradou. Tmavé vlasy si hladce sčesával dozadu. „Podle toho otisku ve sněhu by průměr sféroidu činil asi sedm metrů. Budou rádi, když se jim podaří odlovit jednoho draka, ale kdepak celé hejno!“

„I to nám pomůže,“ řekla Glisselda podrážděně. „Budou hodně trénovat, aby dokázali sítí účinně pohybovat, a draci ji neuvidí.“

„Těmahle očima ji určitě nevidím,“ brblal dál Comonot, „ale ve své přirozené podobě to nezaručuju. Dračí zrak je bystřejší a my vidíme do ultrafialových...“

„Ach, nebesa!“ vzdychla královna a otočila se k němu zády. „Když řeknu, že obloha je modrá, on mi vysvětlí, že není!“

„Chtěla jsem vám říct, Vaše výsosti,“ ozvala jsem se, protože jsem vycítila, že je načase přerušit jejich debatu, „že bych si přála, aby Abdo jel se mnou. Vidí duševní oheň ostatních polodraků, což by bylo k jejich rozpoznání nesmírně užitečné.“

Glisselda ke mně vzhlédla; byla o půl hlavy menší. „My už posíláme dámu Okru, abyste mohla využít její ninyský dům jako základnu pro další operace. Nemůže pomoci ona?“ Než jsem mohla odpovědět, ukázala na Abda a Larse a dodala: „Tyhle dva bych raději měla tady, v našem arzenálu.“

„Moji Věrní nedopustí, aby válka došla do Goredu,“ vložil se do toho Comonot. „Nepřehlížejte nás.“

Glisselda zesinala vzteky. „Ardmagare,“ řekla, „odpusťte, ale já už poněkud ztratila důvěru ve vaši osobu.“

Otočila se na podpatku a kráčela zpátky do paláce. Comonot se za ní díval s nevyzpytatelným výrazem ve tváři a tlustými prsty si bezmyšlenkovitě pohrával se zlatým medailonkem, který měl kolem krku.

Ohlédla jsem se po Abdovi a Larsovi, kteří se ještě drželi za ruce a smáli se vyplašeným hrdličkám. Nebudou nás postrádat. Vzala jsem ardmagara pod paži; trhl sebou, ale neodtáhl se. Vešli jsme do paláce spolu.

O zimním slunovratu mě Comonot jmenoval svou učitelkou, mezi draky je něco takového velká čest. Znamenalo to, že jsem pro něj byla jakousi autoritou – hlavně pokud jde o porozumění lidem. Kdybych mu řekla, že dělá něco špatně, musel by mě brát vážně. Během té dlouhé zimy se se mnou párkrát radil, ale někdy si nevšiml, že potřebuje pomoc. Občas jsem ho na to musela upozornit.

Nevadilo mi to; mockrát jsem dělala prostředníka svému strýci Ormovi a tahle povinnost mi ho připomínala.

Comonot musel mít nějaké tušení, o čem s ním chci mluvit, protože šel mlčky chodbou, naše kroky po mramorové podlaze se rozléhaly ozvěnou. Vedla jsem ho k jižní kryté terase, kde jsem dávala královně lekce hry na cembalo. Tu místnost jinak nikdo k žádným dalším účelům nepoužíval a než jsme tam došli, měla jsem čas si promyslet, co mu řeknu. Posadila jsem se na divan potažený zeleným saténem; Comonot si stoupl k oknu a díval se ven.

Promluvil první: „Ano, královna je na mě dopálená víc než kdy jindy.“

Řekla jsem: „Ztráta důvěry je mnohem horší než naštvanost. Víte vůbec, proč se to stalo?“

Starý sár stál s rukama založenýma za zády a nervózně si pohrával s prsteny. „Poslal jsem Eskar i s jejím šíleným plánem zpátky do Porfýrie,“ řekl.

Píchlo mě u srdce; doufala jsem, že si s ní promluví o Ormovi. „Byl to špatný plán?“

Přešlápl a zkrřížil paže na soudkovitém břicho. „Zapomeňme na chvíli, že existuje prastará smlouva, na kterou jsou Porfýřané velice citliví. Eskar nezhodila fakt, že proklouznout přes údolí Omigy by nám nebylo nic platné, pokud by většina skupin Starého řádu nebojovala někde jinde. Její plán vyžaduje, aby moji Věrní současně fingovali útok na jih a odlákali tak nepřátelské oddíly od Keramy.“

„Na jih, čili až ke Goredu?“ řekla jsem.

„Správně. Je zpropadeně těžké koordinovat útoky na dálku, i když mám thniky.“ Zachřestil svými medailony, aby to zdůraznil. Byly to

pomůcky pro dálkovou komunikaci. Vytvořili je quigutlové, nižší druh draků. „Gored by to možná musel vydržet několik týdnů. Viděla jste přece tu škodu, kterou napáchal pouze jediný odhodlaný drak.“

Ze zničené a spálené čtvrti ještě i po týdnu stoupal kouř. Ale Comonotova slova mi jako vysvětlení důvodu Glisseldiny podrážděné reakce nedávala smysl. Řekla jsem: „Pokud jste jen upozornil na chybu v plánu na zajištění bezpečnosti Goredu, něco takového by přece královnu tolik nerozzlobilo.“

Ramena mu poklesla; opřel se čelem o okenní sklo. „Eskar v hádce se mnou nadhodila několik... porážek, o kterých jsem se královně předtím nezmínil.“

Prudce jsem se nadechla přes zaťaté zuby. „Zlé porážky?“

„Copak existuje nějaká dobrá porážka?“ vybuchl. „Starý řád má nového stratéga, generála Laediho – nějaký namyšlenec, o kterém jsem nikdy neslyšel –, a ten nehorázně fixluje. Provádí útoky z líhni, vůbec nebere ohledy na to, že tím zničí dračí mláďata. Jeho oddíly fingují, že se vzdávají, pak to ale není pravda. Dokonce i naše vítězství se stávají skoro prohrami; Laediho armáda bojuje po porážce dál, jen aby došlo k co největším ztrátám.“

Comonot se ke mně otočil, bylo vidět, že mu to nejde na rozum. „Co je to za strategii?“

Já však byla spíš zmatená z Comonotovy strategie při jednání s Glisseldou. „Proč byste před královnou tajil nějaké důležité informace?“

„Je bystrá a schopná, ale je také velmi mladá. Vždycky se...“ Udělal gesto naznačující stoupající kouř.

„Rozčilí?“ napověděla jsem mu.

Horlivě přikývl. „Má horkou hlavu. To není kritika; já jsem taky takový. Ale o to právě jde: já toho mám k vyřešení až moc, i bez jejich emocí.“

Přecházel po místnosti sem a tam. Začala jsem opatrně: „Potřebujete získat zpátky její důvěru. Mohu vám něco navrhnout, ardmagare?“

Zastavil se, jeho černé vraní oči na mě hleděly s očekáváním.

Řekla jsem: „Především buďte upřímnější. Možná ji vaše porážky rozčilí, ale vzbouřené emoce ji zase přejdou. Bude se pak chovat logičtěji a bude mít jasnou hlavu, ale nejdřív si tím prostě musí projít. Je to jako správný sled jednotlivých kroků při řešení nějaké rovnice.“

Comonot našpulil široké rty. „Copak nemůže tenhle krok přeskóčit?“

„Stejně jako vy nemůžete přestat spát, i když se tím denně stáváte na spoustu hodin bezmocný a zranitelný,“ poučila jsem ho.

„Nevím, jestli tuhle analogii беру,“ prohlásil, ale přesto jsem měla pocit, že jsem ho přiměla k zamyšlení.

„Další věc, kterou byste měl udělat, a je možná ještě důležitější: chce to nějaké gesto dobré vůle, abyste znovu získal královninu důvěru. Pokud možno nějaké velké gesto.“

Comonotovo ježaté obočí vyletělo vzhůru. „Pratur?“

Chvilí jsem na něj nechápavě zírala, než mi došlo, že nemá na mysli jen ten obrovský kus dobytka, ale jídlo. Chtěl si Glisseldu získat nějakou hostinou. „To je taky možnost,“ pomalu jsem přikývla a horlivě přemýšlela, jak mu to ještě lépe ozřejmit. „Měla jsem na mysli něco ještě většího. Vaše válečná politika sice nepatří do mého pole působnosti a já si vám v tomto směru nikdy nedovolím radit, ale domnívám se, že vaše gesto by mělo souviset s touto sférou. Mohl byste jít na čas do přední linie nebo... nebo nabídnout jeden oddíl na ochranu Lavondavillu, kdybyste ho mohl postrádat. Cokoli, co by královnu Glisseldu přesvědčilo, že vám skutečně záleží na bezpečnosti Goredu.“

Poškrábal se na podbradku. „*Záleží*, to je možná moc silné slovo a...“

„Ardmagare!“ vykřikla jsem, protože mě už taky rozčiloval. „Pak tedy předstírejte.“

Vzdychl. „Když opustím město, zredukuje to škody páchané neschopnými atentátníky. Určitě by mi nevadilo postavit se generálovi Laedimu osobně a rozsápat mu krk.“ Zahleděl se na okamžik do prázdna, pak opět zaostřil pohled na mě. „To, co říkáte, je rozumné. Zváším, co bude nejlepší.“

S tím mě propustil. Vstala jsem a hluboce jsem se uklonila. Vážně se na mě zadíval, pak mě vzal za ruku a položil si ji na šíji. Byl to projev podvolení se; opravdový dračí učitel by ho kouzl.

Zašla jsem za Abdem, když docvičili s Larsem, a zeptala se ho, jestli by mě na svých cestách doprovodil. Byl nadšený, ale obezřetný. *Budete*

muset požádat mou rodinu o svolení. Do Dne rozhodnutí mi chybí tři roky. Přikývla jsem a snažila se předstírat, že rozumím, ale on si mého zmatku povšiml a dodal: *K dospělosti. Kdy se rozhodnete, jak vám budou lidé říkat a zvolíte si svou cestu do světa.*

Když jsem se o zimním slunovratu s Abdem seznámila, byl členem kočovné taneční skupiny, která cestovala po jižní části země a jejímiž členy byla i jeho teta a dědeček. Musela jsem tedy požádat jeho dědečka, coby nejstaršího člena rodiny. Abdo starce následujícího rána přivedl do mého bytu a já je pohostila čajem a sýrovým pečivem a zahrála jim přitom na oud. Dědeček Tython jedl jednou rukou pečivo a druhou držel Abda za ruku.

„Slibuji, že dám na vašeho vnuka pozor,“ prohlásila jsem, pak jsem vstala a odložila oud na svou židli.

Tython vážně přikývl; šedé vlasy měl spletené do spousty copánků v úhledných řadách. Pohládl Abda po uzlíkovitých vlasech a řekl pomalou, pečlivou goredštinou: „Musím s tebou mluvit porfyřsky. Promiňte.“ Pak řekl Abdovi něco porfyřsky a ten přikývl.

Přeložím to, oznámil chlapec a zároveň začal používat znakovou řeč. Asi jsem se tvářila zmateně, protože mi Abdo vysvětlil: *On neví, že dokážu mluvit ve vaší hlavě. Myslím, že by žárlil, protože v jeho hlavě to nedokážu.*

Já trochu porfyřsky rozumím, řekla jsem. Abdo se zatvářil pochybovačně.

Tython si odkašlal. „Abdo patří bohu Čakonovi, ne jednou, ale rovnou dvakrát,“ řekl pomocí Abdova překladu. „Tedy zaprvé, všichni ityasárové patří Čakonovi.“

I vy, hloupí cizinci, řekl Abdo v mé hlavě. Moje porfyřština byla sice chabá, ale věděla jsem jistě, že to jeho dědeček takhle neřekl.

„Zadruhé, jeho matka je kněžkou Čakona. Ten bůh vlastní každý kousek tohoto chlapce, jeho tělo i duši,“ zdůraznil Tython. „Abdo se narodil proto, aby se stal následníkem Paulose Pendeho, našeho nejváženějšího ityasárského kněze. Avšak“ – tady stařec sklopil hlavu, jako by se styděl... „Abdo nechtěl dostat svým povinností a nebral je vážně. Pohádal se s Pendem, pohrdl svou matkou a utekl.“

Není to úplně tak, jak tvrdí, neodpustil si Abdo připomínku a zamračil se na dědečka.

Byla jsem zvědavá na Abdovu verzi toho příběhu, ale ještě víc mě zaujalo, že v Porfýrii existují ityasárští kněží. Bylo to tak jiné oproti Jihu, kde jsme se museli skrývat.

„Vzal jsem Abda pod svou ochranu, v naději, že až nastane ten den, převezme járho, pro které se zrodil,“ pokračoval Tython. „Pokud ho vezmete s sebou, uvědomte si, o jak závažnou povinnost tu jde.“

Třesky plesky, řekl Abdo a trucovitě našpulil rty. *Jsem velká zodpovědnost. Čakon to sleduje.* Sarkasmem se snažil zakrýt své rozpaky.

„Čakon je... bůh Náhody?“ zeptala jsem se a pozorně sledovala Abdův výraz.

Stařec vstal tak prudce, až jsem se lekla, že jsem ho nějak urazila. Ale on se ke mně naklonil a políbil mě na obě tváře. Pohlédla jsem na Abda, který mi netečně vysvětlil: *Je rád, že Čakona znáš.*

Bylo to vážně fifty fifty, ale nepomohlo by, kdybych to přiznala nebo řekla: *Využiju svých možností*, což mi ihned naskočilo v mém rebelantském mozku.

Tython poodstoupil a s vážným výrazem ve svém vrásčitém obličejí pronesl těžkopádnou goredštinou: „Pamatujte si. Povinnost.“

„Abdo je můj přítel,“ řekla jsem a uctivě jsem se Tythonovi uklonila.

Stařec sledoval mé složité kudrlinky s mírným pobavením. Řekl něco porfyrysky; Abdo vstal a následoval ho ke dveřím. Šla jsem tiše za nimi a pak řekla porfyrysky „děkuji“ a „nashledanou“.

Z Abdovy užaslé grimasy jsem vyrozuměla, že moje výslovnost potřebuje vylepšit. Tython se však pousmál, jako by mě považoval za jakousi roztomilým způsobem absurdní osůbku.

Zavřela jsem za nimi dveře, dost vyvedená z míru těmi řečmi o bozích. S dvanáctiletým klukem bývají určitě potíže a nezáleží na tom, jakého je původu. Ovšem dvanáctiletý kluk, který je vlastnictvím nějakého boha... co to v praxi znamená? Když bude chtít k večeři sladkosti, a já mu to zakážu, dozví se o tom Čakon? Je typem trestajícího boha? My Goredané jsme takové svaté měli.

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře, až jsem leknutím povyskočila. Abdo a Tython určitě na něco zapomněli. Otevřela jsem dveře.

Stál tam princ Lucian Kiggs ve svém červeném královském kabátci, pod paží držel plochý kožený váček. Svými kudrnatými kučery připomínal anděla; srdce se mi trochu zastavilo. Od slunovratu jsem

s ním sotva promluvila; tehdy jsme si uvědomili, že nás to k sobě táhne, a tak jsme se dohodli, že se budeme jeden druhému vyhýbat. Byl přece Glisseldin snoubenec; já její přítelkyně! Nebyla to sice jediná překážka mezi námi, ale zastíňovala všechny ostatní.

„Princi! Ach, prosím, pojdte dál,“ řekla jsem a leknutím jsem nepřemýšlela o tom, co říkám.

Ovšemže nepůjde. Neměla jsem ho o to ani žádat, ale jeho příchod mě překvapil.

Rychle se ohlédl, chodba byla prázdná, a pak se na mě zadíval svýma tmavýma očima. „Smím?“ zeptal se se smutně svrašťelým obočím. „Jen na minutku.“

Zastřela jsem svou nervozitu úklonou a uvedla ho do obývacího pokoje, kde na stolku ještě stála čajová souprava. Bylo to poprvé, kdy měl princ možnost vidět, jak bydlím; litovala jsem, že jsem nestihla poklidit. Prohlížel si police přeplněné knihami, mou nezvyklou sbírku quigutlovských figurek a spinet s hromadou not. Oud ještě ležel na židli u krbu jako nějaká pánská návštěva s husím krkem.

„Doufám, že neruším,“ prohodil Kiggs s úsměvem. „Zvete často své hudební nástroje na čaj?“

„Jen když můžu nabídnout sýrové pečivo,“ řekla jsem a vybídla ho, aby si vzal. Odmítl. Sundala jsem oud ze židle a posadila se na jinou; neuklizený stolec nás uctivě odděloval.

„Přinesl jsem dárky,“ řekl Kiggs a zalovil v kapse kabátce. Vyndal jemný řetízek, na němž visely dva thniky: kulatý bronzový medailonek a stříbrný uzlík, jemně o sebe zazvonily.

„Mysleli jsme, že se o ně budeme muset s Comonotem poprat,“ řekl Kiggs, „ale je ovlivněn tím, že jste mu nedávno prokázala laskavost.“

„Dobrá,“ pokývla jsem. „Tedy aspoň doufám, že jsem mu pomohla. Těžko říct.“

Princ se smutně pousmál. „To jsem také zažil. Jednou si musíme vyměnit zkušenosti.“ Zacinkal přívěsky a vrátili jsme se k jádru věci. „Ten bronzový je propojen s přívěskem, který jsme dali dámě Okře, abyste mohly být ve spojení, až dorazíte do Ninysu. Chce, abyste cestovala po okolí, zatímco ona statečně zůstane doma v Segoší.“

„Samozřejmě, že zůstane,“ řekla jsem. Znovu se usmál. Cítila jsem se trochu provinile, že v něm vyvolávám úsměvy; nepatřilo se to.

„Tady ten uzlík“ – zvedl důmyslně splétaný stříbrný přívěsek – „vás propojí se skříňkou v Seldině pracovně. Chce, abyste se jí dvakrát týdně ozvala a dala jí vědět, jestli se vám něco podařilo, nebo ne. Říkala, že když se neozvete, bude nervózní, a její nervozita teď má mezinárodní důsledky.“

Natáhla jsem ruku a usmála se, jak nevědomky napodoboval tón jejího hlasu. Vložil mi thniky do dlaně a stiskl mi prsty, aby ji zavřel. Zatajil se mi dech.

Rychle mě pustil, odkašlal si a sáhl po koženém váčku, který držel pod paží. „Další záležitost: dokumenty. Tady je královnino potvrzení, kdybyste potřebovala peníze, seznam pyriových přísad jménem královské koruny a další seznam ninyských baronetů a samsamských hrabat, které jsme vybrali a posíláme jim po vás průvodní dopis. Vaší prioritou je hledat ityasáry, ale během cesty budete bydlet u místní šlechty. Můžete je zároveň požádat o pomoc.“

„To mám každého žádat, aby nám pomohl?“ dobírala jsem si ho.

„Máte jim jemně připomenout,“ řekl, „co nám hrabě Pesavolta a regent slíbili. Nižší šlechta nám pomůže, když budou vědět, že si toho všimneme.“

Podal mi váček, převzala jsem ho a nahlédla dovnitř na svazek pergamenů. „To je pěkné, že mám oprávnění.“

Kiggs se rozesmál; doufala jsem, že to udělá. Byl nemanželským dítětem a stavěl se k té skutečnosti se zvláštním humorem. Tmavé oči mu v odlesku ohně zazářily. „Bude se mi po vás stýskat, Fíno.“

Pohrávala jsem si s váčkem na klíně. „Mně se stýská už teď,“ řekla jsem. „Stýskalo se mi po vás celé ty tři měsíce.“

„Vám taky?“ řekl. Pevněji sevřel opěrky židle. „To mě moc mrzí.“

Pokusila jsem se o úsměv. Moc mi to nešlo.

Kiggs poklepal prsty na opěrkách. „Neuvědomil jsem si, jak to bude těžké, když vás nebudu vídat a nebudu s vámi mluvit. Svá srdce nedokážeme ovládnout, ale myslel jsem, že snad ovládneme svoje činy a budeme co nejmíň lhát...“

„Nemusíte se přede mnou hájit,“ řekla jsem tiše. „Souhlasila jsem s vámi.“

„Souhlasila... minulý čas?“ řekl, zase mě nachytil při něčem, co jsem nechtěla přiznat.

Tenhle princ byl zkrátka moc bystrý. A já to na něm milovala.

Rychle jsem přešla ke své knihovničce a snadno mezi ostatními našla tu knihu. Zamávala jsem před ním tenkým svazkem *Pontheovy Lásky a práce*, který mi dal.

„To má být nějaká výtka?“ zeptal se, předklonil se a jeho výraz ožil. „Vím, co mi chcete ocitovat. ‚Pravda nebolí, lži neutěší.‘ Což je naprosto v pořádku, pokud nevíte, že pravda ublíží někomu, koho milujete, navíc o něm víte, jakou bolest si už vytrpěl: matka je mrtvá, babička umírá, ona je vržena do hlubokého oceánu kralování a války ještě dřív, než je na to připravená.“

Čile vstal a prohlásil: „Já ji tím provedu, Serafino. Ponesu tu bolest, vytrpím pro ni vše, dokud touhle bouří neprojde.“

„Zní to tak šlechetně, když to formulujete takhle,“ řekla jsem o něco kousavěji, než jsem měla v úmyslu.

Ramena mu poklesla. „Nesnažím se být šlechetný. Snažím se být laskavý.“

Přistoupila jsem k němu, stáli jsme proti sobě na šířku knihy. „Vím, že jste,“ řekla jsem tiše. „Ten den přijde.“

Smutně se pousmál, pak položil ruce na moje, takže jsme drželi knihu společně. „Věřím tomu – celou svou bytostí,“ řekl a díval se mi do očí. Políbil okraj knihy, protože nemohl políbit mě.

Pustil mé ruce – právě včas, protože jsem se potřebovala nadechnout – a znovu sáhl do vnitřní kapsy svého kabátce. „Poslední věc,“ řekl, vyndal další medailonek, tentokrát zlatý. „To není thnik,“ řekl spěšně a podal mi ho.

Byl to medailonek s motivem světičky, dokonalá rytina ženy, s hlavou položenou na talíři: svatá Capiti, moje patronka.

Tedy moje veřejná patronka. Když jsem byla nemluvně, v žaltáři byl místo ní obrázek svaté Yirtrudis, kacířky. Pohotový kněz jej přelepil obrázkem svaté Capiti. Byla jsem ráda, že to udělal; beztak jsem měla strachu dost, natož abych byla spojovaná se svatou Yirtrudis. Nikdy jsem nedokázala vypátrat, v čem spočívalo její kacířství, ale přídomek „kacířka“ poskvřňoval všechno, co se jí týkalo. Její svatyně rozbili a její obrazy úplně vymazali ze světa.

Nikdy jsem o ní s nikým nemluvila, dokonce ani s Kiggsem.

„Ať se nebesa usmívají na vaši cestu,“ řekl Kiggs. „Vím, že nejste

zbožná. Je to spíš pro klid mé duše než vaší. A víra stranou, chci se přesvědčit, že *víte*.“ Namáhavě polkl, až mu poskočil ohryzek. „Ať už vás na té cestě potká cokoli, pamatujte, že máte domov a přátele, ke kterým se zase vrátíte.“

Slova se mi zadržela v hrdle. Vždyť jsem teď měla přátele, víc než kdy v životě předtím. Cítila jsem se tu doma. Tak jakou mezeru jsem se snažila zaplnit snahou shromáždit ityasáry? Zdalipak se ta prázdnota někdy zaplní?

Kiggs vykročil ke dveřím a já ho následovala, tiše jako stín. Zastavil se s rukou na závoře, ještě jednou se na mě podíval, pak se otočil a odešel.

Zavřela jsem za ním dveře a pomalu došla do ložnice; postel byla zaházená hromadou oblečení, které jsem si chtěla vzít na cestu, a cestovními vaky, které na ně skoro nestačily. Tiskla jsem si Ponthea k srdci, medailonek se světicí ke rtům, pak jsem obojí zastrčila hluboko do jednoho vaku pod plátěné košile.

Ponesu si svůj domov s sebou, do světa, až budu hledat ostatní, které chci do svého domova přivést.

4. kapitola

Daleká cesta, kterou jsme s dámou Okrou a Abdem podnikli přes Goredecký venkov, se dá shrnout jedním slovem: hnusná. Zdá se, že tak stručné hodnocení zdaleka nevystihuje naše útrapy během těch dvou týdnů prožitých v blátě, s rozbitými koly kočáru a kletbami dámy Okry, ale svatých, které je možno svolávat, je tolik, a kočár má jen čtyři kola.

Bláto je však naopak nekonečné.

Cesty se zlepšily, když jsme přejeli do Ninysu. Po čtyřech dnech příjemné jízdy krajem pastvin s dobytkem, větrných mlýnů a prvních náznaků jarní pšenice nás kočí dámy Okry dovezl bezpečně do hlavního města Segošé. Dáma Okra tam měla dům; byla to úzká stavba vmáčkнутá mezi dvě další, vzadu se šterkovým dvorem pro kočáry. Střecha byla pokrytá rezavě červenými taškami, fasáda měla žlutou barvu a vápencové ozdobné římsy nad zavřenými okenicemi dodávaly budově překvapený výraz, jako by nemohla věřit, že jsme tam dojeli, aniž jsme se navzájem pozabýjeli.

Během cesty jsme každý večer přenocovali v nějakém zájezdním hostinci, kde jsem si umyla a natřela olejem šupiny na paži a v pase a obstarala svou zahradu přišerek; soustředila jsem se hlavně na tři ityasáry: Mihotavku, Modřinku a Pěnkavu. Zdálo se, že nejspíš pocházejí z Ninysu, vzhledem k jejich světlé pleti, blond nebo rezavým vlasům a občasným slovům, která jsem od nich během vyvolaných vizí zaslechla. Mihotavka žila poustevnickým životem v borovém lese. Asi byla malířkou, což by vysvětlovalo barevné skvrny, které po ní zůstávaly v zahradním potůčku. Byla jsem přesvědčená, že Pěnkava bydlí v Segoší, protože jsem ho jednou zahlédla v oděvu doktora léčí-

cího mor; spěchal kolem katedrály. Každý goredský školák znal zlaté kupole Santi Wilibaio.

Na Jihu žili dva další polodraci: Knihovník, který mluvil samsamsky a zdálo se, že je to nějaký hrabě z Vysočiny, a Malý Tom, který často navštěvoval jeskyni v nějakých horách, nevěděla jsem kterých. Měla jsem podezření, že je Goredan a žije na hranicích dračího kraje. Po něm se podívám úplně nakonec, až se budeme vracet domů.

Dáma Okra nám nabídla, že ninyští ityasárové mohou bydlet v jejím domě. Až je najdeme, pošleme je tam a ona je ubytuje („vykvar-týruje“, jak řekla; předstírala jsem, že věřím, že ten goredský výraz jen zkomolila). Pak ty tři doprovodí zpátky do Goredu a já budu s Abdem pokračovat v cestě do Samsamu.

Do samsamského hlavního města Fnarku jsme museli dojet před svátkem svatého Abastera, před letním slunovratem. V Samsamu byl jen jeden polodrak, plešatý a tlustý chlapík, kterému jsem říkala Knihovník, a naše nejlepší příležitost, jak ho najít, bylo každoroční setkání hrabat z Vysočiny. Nemohli jsme tedy v Nynysu marnit čas.

Po příjezdu se mých zavazadel ujal celý šik služebnictva. Odesli je do světlezeleného hostinského pokoje ve třetím patře a milosrdně mi připravili koupel. Když jsem si zase připadala jako člověk – alespoň do té míry, co to šlo, se svými stříbrnými dračími šupinami kolem paže a pasu –, šla jsem se poohlédnout po dámě Okře. Našla jsem ji v přízemí; mračila se na točité schodiště, v jehož půlce seděl na zábradlí Abdo, který předtím vyšplhal až nahoru a teď pomalu sjížděl po zábradlí, uličnický se křenil a volal: *Podlaha je plná žraloků!*

Dámu Okru to zřejmě moc nepobavilo, řekla jsem mu a pohlédla na její brunátný obličej.

Protože je žralok. Nenechte ji, aby mě sežrala! A prchl zas nahoru po zábradlí.

„Ach, ty děti,“ zabručela dáma Okra a sledovala, jak Abdo šplhá vzhůru. „Už jsem úplně zapoměla, jak jsou roztomilé. A jak toužím po okamžiku, až na to budu moct zase zapomenout.“

„Já už ho odsud brzo odvezu,“ řekla jsem smířlivě.

„No, brzo to nebude,“ štěkla podrážděně. „Pesavolta se o vás postará, to nemějte strach, ale – bohužel – taky může trvat i několik dní, než budete moct vyrazit.“

„To nevadí,“ řekla jsem a trochu jsem ztrácela trpělivost. „Pěnkava je tady v Segoší. Zítra ho půjdeme hledat.“

Dáma Okra na mě zamžourala přes okraj brýlí; oči měla daleko od sebe a usazené jako kokršpaněl. „Pěnkava? Tak ho nazýváte v hlavě? Třesu se, když si představím, jak jste si tenkrát asi pojmenovala mě.“

Byla to jasná výzva, abych jí to řekla, ale předstírala jsem, že jsem to nepochopila. Na jméno slečna Puntičkářka by podle mě mohla zareagovat dvěma způsoby: buď by jí to pobavilo, nebo rozžhavilo doběla. To první jsem si nedovedla představit a to druhé jsem nechtěla riskovat.

„Má křídla?“ pokračovala. „Nebo zpívá?“

„Pěnkava?“ řekla jsem, na okamžik mě to zmátlo. „Ne, on má... zobák.“

Dáma Okra pohrdlivě zafrkala. „A žije tady ve městě? U svatého Pruea, to by si ho snad lidi všimli.“

Druhého dne ráno jsme se vydali do středu města. Abdo poskakoval kolem jako luční kobyłka. *Dobry den, mesto! Dobry den, památky!* brebentil, když jsme kličkovali rušnými ulicemi do kopce směrem k Pesavoltově paláci. Obdivovali jsme velké náměstí se zlatými kupolemi katedrály svatého Wilibaia na jedné straně a palácem na druhé.

Ke katedrále vedla řada soch světců, procházeli vítězným obloukem krále Moye. Abdo vzrušeně poskakoval a dotíral na mě, abych mu řekla, jak se jmenuje svěťice, kterou si vyhlédl. Byla to svatá Clare, jasnovidka, patronka těch, kdo hledají pravdu.

Považovala jsem to za příznivé znamení.

Ale hledat Pěnkavu bylo jako hledat jehlu ve stohu sena velkém jako tohle město. Podle jeho masky a kožené zástěry jsem jej znala jako doktora léčícího mor; ve svých vizích jsem ho obvykle zahlédla na ošetřovných nebo ve smutných uličkách, kde chytal do pastí krysy. Ale tím vnitřním zrakem jsem nedohlédla příliš daleko od ityasára, kterého jsem pozorovala; bylo tedy těžké zjistit, kde ty ošetřovny jsou.

A bylo pro mě těžké se někoho zeptat. Nemluvila jsem ninysky, bylo to kvůli mé nezvyklé výchově. Má nevlastní matka Anne-Marie pocházela z neblaze proslulé belgické rodiny, kterou z Ninysu vy-

pověděli kvůli různým zločinům. O mé dračí matce nikdo nevěděl a táta úzkostlivě dbal, aby to tak zůstalo; jeho zrádčovství příbuzní z manželčiny strany by ho určitě vydírali, kdyby se o tom dozvěděli. Mí učitelé mě měli naučit samsamsky a porfyrsky, ale ninysky ne. Nevím, proč to táta tak chtěl – myslel si snad, že by mě nějaká stará a prohnaná belgioská teta mohla snadněji obalamutit, kdyby na mě mluvila svou rodnou řečí? Příbuzní mé nevlastní matky mluvili goredsky. Ať měl táta jakýkoli motiv, ninysky jsem neuměla ani slovo. Nebyla jsem takový milovník cizích řečí, abych se sama pídila a nějak si osvojila tento jazyk.

Nyní jsem tedy doufala, že Abdova schopnost vidět oheň duše nahradí můj jazykový deficit – možná zahlédne Pěnkavu někde na náměstí nebo v nějaké uličce. Místo do výstavných částí města jsme raději zamířili tam, kde sídlili řemeslníci, kde se ze sudů valila chmelem vonící pára, kde truhláři zametali hobliny na velké hromady, muly hýkaly, koželuzi odírali srst z kravských kůží a řezníci smývali krev z podlah na jatkách a plochými košťaty ji hrnuli do kanálu. Ani Abdo, ani já jsme však Pěnkavu nezahlédli.

Přece jen se mi podařilo – pomocí obrázků a gest – najít nemocnici, ale bylo to zařízení pro bohaté. Někáká jeptiška, která uměla trochu goredsky, ohrnula nos, když jsem se jí zeptala na ošetrovny nemocných morem. „Tady ve městě nic takového není,“ řekla a zatvářila se pohoršeně.

Teprve třetího dne ráno mě Abdo chytil za rukáv a ukázal na místo mezi dvěma hrázděnými průčelími obchodů; byl to jakýsi tmavý kout, odkud to zavánělo hnilobou. *Viděl jsem zář, velmi slabou. Přes ty budovy. Už je pryč, ale měli bychom tam jít,* řekl a oči mu svítily podobným nadšením, jako když předtím spatřil katedrálu. Nakoukla jsem do toho temného zákoutí a uviděla tam jakési schody, které vedly někam dolů. Ruku v ruce jsme po kluzkých stupních sešli až k zatuhlému kanálu, kterým jsme se dostali do uliček za ulicemi, do ponuré čtvrti velmi chudých.

Ulička, ve které jsme se ocitli, byla úzká, nedlážděná a tmavá. Splašky se mohly vylévat do ulic všude ve městě – patřilo to k městskému životu na Jihu –, ale město v téhle části nenajímalo nikoho, kdo by uličky čistil. Splašky tekly stokou, která vedla uprostřed. Zaváhala

jsem, bála jsem se sem Abda vodit, ale zdálo se, že se ani trochu nebojí. Kráčel přede mnou, opatrně se vyhýbal kalužím a hromadám hadrů. Hromady se pohnuly a natahovaly k nám zkroucené ruce dlaní nahoru, beze slov žebrały.

Abdo strčil ruku pod košili, měl na šňůrce na krku svou peněženku. *Platí tady goredské mince?* zeptal se. *Nic jiného nemám.*

„Určitě ano,“ řekla jsem a spěchala za ním. Ruce žebráků mě chytaly za sukně. Na tomhle místě nebylo bezpečné blýsknout mincemi, i když to byly jen goredské měďáky. Nechala jsem Abda, aby jich hrst rozdál, a pak jsem ho popohnala dál. „Vidíš někde ten oheň?“

Abdo zase vykročil, natahoval krk a mžoural. Nakonec vykřikl: *Vidím!* Ukázal na vratkou dřevěnou stavbu. *Skrz tamtu budovu.*

„On je v ní?“ zeptala jsem se nevěřičně. Neměla jsem ani potuchy, že by tohle světlo, které jsem vůbec neviděla, mohlo tak jasně zářit.

Abdo pokrčil rameny. *Pohybuje se spíš za ní.*

Obešli jsme budovu směrem na východ, pak Abdo řekl: *Ne, tudy. Pohybuje se směrem na západ.* Následovala jsem ho zaneřádnou uličkou; zpočátku vedla na západ, ale brzy se stočila na jih.

Je to špatně, řekl. *Vidím jeho světlo přes zdi, ale nevidím, v které je uličce. Je to jako bludiště a my jsme ve špatné části.*

Prošli jsme několik slepých uliček, nakonec jsme se z nich vymotali do jedné širší špinavé a uviděli jsme, daleko před sebou, postavu v dlouhé kožené zástěře a klobouku se širokou krempou. Vzдалovala se. Abdo mě rozčileně popadl za ruku a ukázal na ni. *To je on!* Spěchali jsme, pocákali jsme si nohy splašky, klouzali v blátě. Byli jsme už na úplném okraji města, kde začínala krajina; vyhnuli jsme se nějakému praseti uprostřed cesty a vyplašili hejno kdákajících slepic. Výhled mi zatarasila mula naložená otýpkami větví, ale vyhnula jsem se jí právě včas, abych ještě zahlédla, že náš muž schází po schodech do suterénu omšelého kostela.

Ovšem. Nikdo by neplýtlval lůžky v nemocnici na oběti moru.

Doběhla jsem ke dveřím ve chvíli, kdy zevnitř zapadla závora. Jen jsem si skřípla prsty.

Jeho zář je přímo za dveřmi, řekl Abdo a obtáhl na nich siluetu.

Zaklepala jsem, ale nikdo neotevřel. Podívala jsem se škvírou dovnitř a uviděla jen tmavou kryptu. Na podlaze mezi náhrobky po-

hřbených kněží a sloupovím byly rozložené slamníky. Na každém ležel nějaký zbědovaný člověk, krk a oči opuchlé, prsty zaťaté do odumírajících pěstí. Jeptišky, podle žlutých hábitů sestry řádu svatého Looly, opatrně procházely mezi umírajícími a podávaly jim vodu nebo makový odvar.

Teprve teď jsem uslyšela sténání a ucítila mrtvolný zápach.

Pěnkava prudce otevřel dveře a já málem vpadla dovnitř. Hleděl na mě hrozivý zobákovitý útvar s velkýma skleněnýma očima; byla to ochranná maska proti moru, s čočkami v otvorech pro oči a vystupujícím zobákovitým filtrem vyplněným léčivými bylinami chránícími před škodlivými výpary. Koženou zástěru měl pocákanou a rukavice špinavé; oči za skleněnými čočkami však byly pronikavě modré – a laskavé. Řekl něco tlumenou ninyštinou.

„Mlu-mluvíte goredsky?“ zeptala jsem se.

„Musím vás požádat, abyste odešli, ve dvou jazycích?“ řekl naším jazykem, do kterého přešel bez zjevných potíží, hlas měl stále ztlumený koženou maskou a skutečným zobákem schovaným pod ní. „Copak necítíte ten zápach a nevidíte, kde se nacházíte? Není to dostatečné varování?“

„Musím s vámi mluvit,“ řekla jsem a vsunula nohu do škvíry otevřených dveří, protože se zdálo, že je chce zase zavřít. „Samozřejmě ne teď, ale třeba až tu skončíte?“

Nevesele se zasmál. „Říkáte *skončím*. Až tu skončím, musím do kolonie s nemocnými leprou. Pak ještě na tucet dalších míst. Chudí potřebují tolik pomoci a je tak málo těch, kdo jsou ochotní jim ji poskytnout.“

Vylovila jsem z živůtku peněženku a vtiskla mu stříbrnou minci. Hleděl na ni, ležela mu osaměle na dlani ve špinavé rukavici. Dala jsem mu ještě jednu.

Lékař naklonil hlavu, vypadal jako pták, který čeká, jestli neuslyší červa. „No, proč jste to neřekli hned?“ poznamenal a lehce na Abda kývl.

Podívala jsem se na chlapce, ale ten sledoval úpěnlivým pohledem lékaře. „Najdu její dům,“ řekl Pěnkava. „Ale budu mít čas až večer.“ Lékař v masce obrátil pohled ke mně, jemně špinavou špičkou boty odsunul mou nohu ze dveří a zavřel je.

„Tak co jsi říkal doktoru Pěnkavovi?“ vyhrkla jsem, když jsme odcházeli.

Že jsme stejní jako on, odpověděl Abdo zasněně a vzal mě za ruku. Je přirozeně zvědavý; přijde. Líbí se mi jeho mysl. Má barvu lidskosti.

Měla jsem radost. Podařilo se nám polodraka najít už po třech dnech hledání; navíc se zdálo, že je obezřetný, ale vstřícný. Po týdnech cestování v bahně jsem konečně měla něco podstatného, co jsem mohla sdělit Glisseldě a Kiggsovi.

Byl to příznivý začátek. Chtěla jsem to říct i dámě Okře.

Zastavili jsme se tedy na skok u ní, ale nebyla doma a my měli tak veselou náladu, že se nám chtělo jít ven. Popadla jsem svou flétnu a strávili jsme s Abdem odpoledne na náměstí u katedrály, kde jsme předvedli svoje umění.

Dřív bych něco takového nedokázala udělat. Mívala jsem takový strach někde se ukazovat (a taky strach z otcova hněvu), že bych se nikdy neodvážila hrát na veřejnosti. I teď jsem z toho byla nervózní, ale zjistila jsem, že hrát před publikem je zároveň ohromně potěšující, je to něco typického pro můj nový život, novou svobodu, novou otevřenost. Kdysi jsem se o svůj život bála; teď jsem měla jenom strach, abych hru nepokazila, ale jinak jsem měla pocit, že je potřeba tu změnu myšlení oslavovat co nejčastěji.

Abdo tančil a skákal a já hrála, už za chvíli jsme přilákali dav vděčných diváků. Ninysané jsou známí milovníci umění, o čemž svědčily i sochy, fontány a vítězné oblouky v Segoshi.

Každý Goreďan ví, že ninyské umění vzniklo na úkor Goredu: nechali nás bojovat ve všech těch drahých a zničujících válkách s draky samotné. V Goredu nemělo cenu budovat krásné památky a tvořit sochy, alespoň ne v době, kdy to draci ničili. Než vznikla Comonotova smlouva a nastalo čtyřicet let míru, mohla v Goredu vzkvétat jen hudba – jediné umění, které jsme mohli pěstovat, když jsme přežívali v podzemních tunelech.

Vrátili jsme se domů k dámě Okře téměř za soumraku a čekali na Pěnkavu. Myslela jsem, že budeme mít večeři připravenou v ku-

chyni, protože dáma Okra byla předchozí dva večery dlouho v Pesavoltově paláci. Ale dnes jsem ji zaslechla v jídelně, mluvila tam s někým, kdo jí odpovídal neznámým hlubokým hlasem.

Seděla u leštěného stolku a pila kávu s mnohem mladším mužem, který prudce vstal, když jsme vstoupili. Byl hubený, menší než já, zplihlé zrzavé vlasy mu sahaly až na ramena, měl dlouhý obličej s řídkou bradkou. Na sobě měl oranžovozlatou livrej hraběte Pesavoly. Hádala jsem mu něco přes dvacet, víc ne.

„Konečně jste se uráčili poctít nás svou přítomností, co?“ řekla dáma Okra a mračila se na nás. „Zařídila jsem vám ozbrojený doprovod. Odjíte zítra. Tady Josquin se postará, abyste nezabloudili.“ Mávla rukou směrem k němu; považoval to za pokyn, aby se zase posadil. „Je to můj vzdálený bratranec či něco takového.“

„Těší mě, že vás oba konečně poznávám,“ řekl Josquin a přistavil mi židli. Hlas měl mnohem hlubší, než by člověk podle jeho vyzáblého ho vzezření čekal. „Moje sestřenka mi říkala...“

„Ano, mlč. Pokud jde o mě,“ řekla dáma Okra, „já mu věřím. Celá léta on i jeho matka věděli, co jsem zač, a nikomu to neřekli. Jeho matka mi šije šaty a pomáhá mi, abych vypadala jako řádný člověk.“ V tomto okamžiku si narovнала mohutné – a falešné – poprsí, aby dodala váhu svým slovům. Josquin zdvořile a upřeně něco pozoroval v kávé.

„Josquin už od deseti let jezdí na koni a dělá kurýra,“ pokračovala dáma Okra. „Zná tady každou vesnici a cestu.“

„Většinu z nich,“ poznamenal Josquin skromně. Kolem modrých očí se mu utvořily pobavené vrásky, láskyplně pozoroval svou starou sestřenicí, i když byla nevrlá.

„Nejlepší silnice,“ štekla dáma Okra. „Ty, které stojí za to znát. Bude překládat. Už zapojil do pátrání své přátele-kurýry, pojedou napřed a rozhlásí, že kdo podá informaci o tom poustevníkovi a malířce, dostane odměnu. To vám ušetří čas, řekla bych. A ví, že se musíte dostat do Samsamu včas, abyste stihli...“

Dáma Okra najednou ztuhla, zatvářila se, jako by jí bylo nevolno, pohled měla zamlžený.

Abdo, který se taky usadil na židli a pil s námi kávu, se nejdřív podíval na Okru a pak směrem před dům. *Kéž byste to viděla, Fíno*

madamino. Dáma Okra má předtuchu, její světlo duše vystřeluje jako blesk. Velký klikatý prst z její mysli míří k hlavním dveřím. Ukázal ná-
zorně.

Dosáhne tam i svou myslí? zeptala jsem se. *Tvrdí, že je to její žaludek. Možná je nerozezná,* utrousil Abdo přídrzle.

Dáma Okra sebou nepřírozeně trhla a vzpamatovala se. „Svatí na nebesích!“ vykřikla. „Kdo je to stvoření u hlavních dveří?“ Vyskočila a hnala se ke dveřím, na které právě někdo zaklepal.

Spěchala jsem za ní. Dosud jsem neměla možnost zmínit se o Pěnkavovi. „Než otevřete...“ začala jsem, ale už bylo pozdě.

„Ó!“ vykřikla a hlas jí přetékal znechucením. „Serafino, to vy jste sem pozvala tohoto člověka, plného morové nákazy? Ne, pane, nesmíte ji zavléct do mého domu. Jděte dozadu na dvůr a svlékněte se tam.“

Lékař si na dvoře sundal potřísněnou zástěru a rukavice a převlékl se do čistých šatů; ale pořád měl na obličej tu zobákovitou masku a jeho zablácené boty se taky nehodily na naleštěné podlahy dámy Okry.

Proto mi stiskla ruku a rozčileně oddychovala.

„Nechte si ty boty tady,“ požádala jsem lékaře. Spěšně si je zul. Vzala jsem ho za paži a řekla: „Buďte vítán. Nestihla jsem ji varovat, že přijdete.“

Vedla jsem našeho nového hosta do jídelny, dáma Okra za námi něco pobouřeně kdákala. Josquin zase vstal, zvolal „Buonarrive, dotoro Basimo!“ a nabídl staršímu muži svou židli.

Pěnkava byl jen v ponožkách, přešlápl, nervózně nahrbil ramena a posadil se. Josquin se usadil vedle něj.

„Ty toho mrtvolkáře znáš?“ zeptala se dáma Okra a přešla při tom do goredštiny. Postávala ve dveřích, paže založené na prsou, tvářila se pochybovačně.

„Doktor Basimo informuje hraběte Pesavoltu o případech nákazy morem. Oba se snaží zabránit další morové epidemii. Je to šlechetné počínání.“

Lékař seděl na krajíčku židle, ruce sepjaté mezi kolena, hleděl na nás nervózně přes skla brýlí.

„Je jedním z nás,“ řekla jsem dámě Okře. „Našli jsme ho dnes ráno.“

„Tak si tedy sundejte tu masku. Jste přece mezi přáteli, u svatého Pruea,“ zvolala dáma Okra, nepřiblížila se ani o píd a neznělo to ani o píd přátelštěji.

„Nemusíte, jestli nechcete,“ řekla jsem, abych zmírnila její povel.

Doktor Basimo chvilku uvažoval a pak si svou pytlovitou masku stáhl. Věděla jsem, co uvidíme. Dámu Okru jsem už dříve varovala, přesto se jí teď zatajil dech. Josquin odvrátil pohled a rychle se napil kávy.

Pod maskou s koženým zobákem se objevil skutečný zobák, široký a pevný ptačí zobák. Na rozdíl od ptačího měl zubaté okraje, pozůstatek po dračích zubech. Lékař neměl nos, jen ptačí dýchací otvory v horní části zobáku. Jeho plešatá hlava posetá stařeckými pihami a vyhublý krk starého člověka připomínaly hlavu káně, ale žádná káně se nedívá tak inteligentně zasmušilýma očima barvy letní oblohy.

„Prosím říkejte mi Neduard,“ požádal nás doktor a činilo mu značnou námahu mluvit zřetelně. Nebylo to snadné; viděla jsem, jak jeho černý jazyk zápolí s tuhostí zobáku, a nedokázal se při řeči zbavit klapavých zvuků, protože neměl rty. „Ten chlapec říkal, že jste všichni polodraci. Já byl vždycky přesvědčený, že kromě mě nikdo takový neexistuje.“

Posadila jsem se naproti němu a vyhrnula si rukáv, aby viděl řetízek stříbrných dračích šupin, který mi obtáčel zápěstí. Neduard se váhavě naklonil a dotkl se jich. „Taky jich pár mám,“ řekl tiše. „Máte štěstí, že jste unikli tomuhle.“ Ukázal si na zobák.

„Zřejmě se to u každého projevuje jinak,“ poznamenala jsem. Abdo ochotně vyplázl šupinatý jazyk.

Neduard zamyšleně přikývl. „Nepřekvapuje mě to. Překvapivé je, že se lidé a draci vůbec mohou křížit. Ale co...“ Kývl k Josquinovi.

„Ach, já nic,“ řekl kurýr. Byl bledý, ale statečně se usmíval.

Dáma Okra se mrzutě ozvala: „A já mám ocas. Ale neukážu vám ho.“

Neduard přijal od Abda šálek kávy, sotva slyšitelně poděkoval a pak nastalo trapné ticho.

„Vyrůstal jste v Segoshi, Neduarde?“ zeptala jsem se jemně.

„Ne, narodil jsem se ve vesnici Basimo,“ řekl a míchal kávu, ačkoli si do ní nic nedal. „Moje matka tam našla útočiště, uchýlila se do kláštera svaté Looly. Utekla z domu; řekla jeptiškám, že můj otec je drak, ale ony jí nevěřily, dokud nespátřily můj obličej.“

„Vy jste se narodil s...?“ ukázala jsem na zobák. „Mně se šupiny objevily, až když mi bylo jedenáct. Abdovi v... šesti letech?“ Podívala jsem se na něj, aby mi to potvrdil. Abdo přikývl.

„Ach, ty šupiny se mi objevily později,“ pokračoval Neduard, „ale obličej jsem měl bohužel odjakživa takový, jak ho vidíte. Matka zemřela při porodu, ale sestry v klášteře se mě s naprostou samozřejmostí ujaly a vychovaly mě, i když jsem byl znetvořený – svatá Loola je patronkou dětí a bláznů. Vychovaly mě a dopřály mi vzdělání, milovaly mě jako syna. Mimo klášter jsem nosil masku. Vesničané se mě nejdřív báli, ale já byl klidný a mírumilovný. Postupně mě přijali.“

Když mi bylo sedmnáct, Basimo zachvátil mor. Klášter se samozřejmě staral o nemocné a já se to naučil taky, ale...“ Vzal do ruky lžičku, zase ji odložil a nervózně bubnoval prsty. „Nakonec nás zůstalo pět. Vesnice Basimo už neexistuje, už ne. Jen to jméno mi zůstalo.“

„A jak to zvládáte tady?“ zeptala jsem se, dávala jsem si pozor, abych nevybreltla: *S takovým obličejem.*

Ale jemu to neušlo, vzhlédl a bylo vidět, že pochopil. „Nosím masku. Kdo by se opovážil mi ji strhnout?“

„Vaším běžným pacientům nevadí, že ji nosíte i v letech, kdy neřadí mor?“

„Mí pacienti jsou tak vděční, že je jim jedno, jak vypadám.“ Odkášlal si a dodal: „A léta bez moru nejsou. Jen někdy nepostihne bohaté, ale na chudé číhá vždycky.“

Neduard se chtěl konečně napít kávy, ale jeho zobák mu bránil usrknout z tak malého šálku. Dáma Okra se posměšně uchichtla a Neduard šálek zase rychle postavil na stolec; bylo vidět, že by se nejraději propadl hanbou.

Vrhla jsem na ni zlostný pohled a řekla jsem přesvědčeně: „V Goredu jsme měli od moru spoustu let pokoj. Já jsem za celý život žádnou epidemii nezažila.“

„Gored je jiný případ,“ řekl Neduard a zvedl prošedivělé obočí. „Quigutlové jedí odpadky, takže tam nemáte tolik krys. To ony šíří mor. Dělal jsem řadu pokusů, napsal jsem o tom řadu studií, ale jsem v tomhle oboru samouk...“ Ukázal na svůj obličej. „Kdo mě bude poslouchat?“

„My. Celý Gored bude poslouchat,“ řekla jsem rozhodně. „Vyslali mě na misi, mám najít všechny našince. Gored potřebuje vaši pomoc v občanské válce s draky, ale až bude po ní, doufám, že bychom mohli založit společenství polodraků, kde si budou všichni vzájemně pomáhat a vážit si jeden druhého.“

Dáma Okra obrátila oči v sloup tak urputně, až jsem dostala strach, že ji ranila mrtvice.

Neduard otáčel šálkem v prstech. „Zdejší lidi na mě spoléhají,“ připomněl mi.

„Vždyt byste jim mohl i nadále pomáhat,“ řekla jsem. „Kdyby někdo bral vaši práci vážně, možná byste našel způsob, jak těm epidemickým zabránit nebo jak tu nemoc vyléčit úplně.“

V očích mu zasvitlo. „Musím přiznat, že to pomyslení mě láká. Můžu si to nechat projít hlavou?“

„Ovšem,“ řekla jsem nadšeně. „Jak vás zase najdeme?“

„Bydlím... nedaleko od místa, kde jste mě našli,“ odpověděl a díval se do země.

„Mohl byste se přestěhovat sem, do domu dámy Okry,“ navrhla jsem. „Je tu místa dost a měl byste to tu pohodlnější.“

Dáma Okra se naježila, ale ani nemukla; přece už souhlasila s tím, že tu ubytuje ninyské ityasáry, než je odveze do Goredu. Nehodlala jsem od toho ustoupit.

„V klidu si to rozmyslete,“ dodala jsem. „Abdo a já musíme najít ještě dva našince v Ninysu. Může nám to trvat klidně i šest týdnů, než se sem vrátíme.“

Neduard zase se zájmem vzhlédl. „Kolik nás vlastně je?“

„Šestnáct,“ řekla jsem, ale nepočítala jsem Jannoulu a Rosoláče.

Pohled se mu zostřil, nečekaně mi tím připomněl Kiggse; za dračím zobákem se skrýval přemýšlivý člověk. „Plodnost mezi rozdílnými živočišnými druhy nemůže být vysoká,“ soudil. „Draků, kteří se takhle prohřešili, je určitě deset na každého z nás, kdo jsme byli počati tímhle způsobem. To svědčí o...“

„Tak už jsme skončili?“ vykřikla dáma Okra a začala hlučně skládat hrnky od kávy na podnos. „Jestli se mám s doktorem Basimem v následujících týdnech vídat tak často, nechci ho teď už dál obtěžovat.“

Její nepřátelské chování mi bylo trapné, ale Neduard tu narážku pochopil. Vstal a každému z nás podal ruku; Abdo, kterému se tento jižanský zvyk hrozně zalíbil, mu rukou nadšeně pumpoval. „Dáma Okra je možná neomalená,“ řekla jsem doktorovi, když si obouval boty, „ale má... laskavé srdce.“ Neměla, ale já v té chvíli nevěděla, co jiného říct, abych ho uklidnila.

Neduard se přátelsky uklonil, shrbil ramena a zmizel do nadcházející noci. Sice jsem neviděla jeho oheň duše, ale vnímala jsem tu osamělost, která ho zahalovala jako nějaký plášť. Byl to jakýsi můj dávný přítel. Osamělost ho skličovala; určitě se k nám přidá.

Když jsem se vrátila do jídelny, překvapilo mě, že Abdo leze po čtyřech pod stolkem; Josquin přerovnával kávovou soupravu, ubrousky, nahlížel pod talířky. Dáma Okra hlasitě hubovala: „Samozřejmě, že jsem ho při tom neviděla! Profesionála nikdy nepřistihnete při činu!“

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

Dáma Okra se ke mně otočila, zrudlá hněvem: „Ten váš pták,“ soptila, „ukradl tři stříbrné lžičky.“

Josquin odmítl pozvání na večeři. „Musím ještě zaskočit za kapitánem Moyem, vůdcem vašeho doprovodu, ohledně závěrečných instrukcí.“

„Je nutné, aby věděl, že jsme polodraci?“ řekla jsem ostřeji, než jsem chtěla.

Josquinův koňský obličej se dobře hodil k vážnému výrazu. „Už jsem mu to sdělil. Nebo jsem snad neměl?“

Zrudla jsem. Copak si nikdy nezvyknu na to, že to lidé vědí? „Já jen... nebude se nás bát, že ne?“ Strach nebyl tak hrozný jako nenávisť a bylo snazší se na něj zeptat.

„Ach,“ utrousil Josquin zamyšleně. „Naše dějiny jsou jiné než ty vaše. Invaze draků až sem na jih nebyly tak časté – díky Goredu. Až se Ninysané dovědí, co jste zač, budou spíš zvědaví, než aby měli strach.“

„Ale samotní svatí považují polodraky za něco zavrženíhodného a hnusného...“

„A my Nynisané nebereme ani svaté tak vážně jako vy v Goredu,“ řekl a omluvně se usmál. „Potřebovali jsme jejich pomoc méně. Je to další šťastná shoda okolností v našich dějinách, výsada, kterou umožňuje mír.“

Mír byl skutečně požehnáním; v letech po uzavření Comonotovy smlouvy se to projevilo.

Přesto jsem si nebyla jistá, jestli mu mám věřit. Všimla jsem si, jak se zděsil Neduardovy tváře; hrdínsky se usmíval nad mými šupinami, ale jeho první reakcí byl odpor a rozpaky. Když jsou Ninyští tak benevolentní k rozdíům, proč musela dáma Okra vždycky tak důkladně skrývat svůj ocas?

Ale Josquin působil dost přátelsky. Budu se snažit považovat tento doprovod za výhodu.

Dáma Okra se přehrabovala v příborníku, jako by Neduard mohl nějakým kouzlem otevřít dvířka skříňky, aniž jsme si toho všimli. Josquin se na ni shovívavě usmíval; bylo jisté, že ji má rád, i když mi to bylo zároveň trochu záhadou. „Přeji vám hezký večer, sestřenko,“ řekl. „Serafíno, Abdo – přijdu ráno dost brzo. Buďte připraveni k odjezdu.“

Odešel. Dáma Okra třískla dvířky příborníku a vykřikla: „Proč jsem souhlasila s tím, že ty příšery u sebe ubytuju? Beru to zpět. Můžou spát ve stáji.“ Oddusala do kuchyně za vzteklého syčení a prskání. Vzdechla jsem a položila si čelo na chladný hladký stolek. Byla jsem z ní unavená.

„Jsem až moc trpělivá,“ zamumlala jsem k Abdovi, „a ona toho zneužívá.“

Abdo dumal: *Zajímalo by mě, jestli je těžké světlo duše zmanipulovat. Ten starý kněz, Paulos Pende, říkal, že by to šlo. Už se mi podařilo použít prst ohně. Ťukl ukazováčkem do stolku. Dokázal bych ji tím způsobem předělat? Udělat z ní laskavého tvora, přimět ji zapomenout?*

Ztuhla jsem. *Na co zapomenout?* zeptala jsem se a bála se odpovědi.

No, mohl bych začít těmi lžičkami. Pak by zapomněla, že nesnáší Neduarda...

Prudce jsem se posadila. „Něco takového vůbec neříkej. Vůbec na to ani nemysli!“

Úplně se schoulil mou náhlou důrazností, vykulil oči. *Ach, mada-
mino, nezlobte se. Já jen chtěl... Neduard je laskavý a nezaslouží si její
opovržení. Jen jsem mu chtěl pomoci.*

V ústech mi vyschlo, ale přece jen se mi podařilo ze sebe vypravit:
„Dáma Okra musí mít vládu nad svými vlastními myšlenkami, Abdo,
i když nám můžou připadat nepěkné.“

Pozorně se mi zadíval do tváře. *Je tu něco, co jste mi ještě neřekla.
Týká se to té ženy, kterou jste vyhostila ze své mysli?*

Až někdy jindy, řekla jsem unaveně. Přikývl a nechal mě mým my-
šlenkám.

Ještě když jsem se chystala, byla jsem celá rozechvělá Abdovým lehkou-
vážným nápadem a tím, jak mnou otřásl. I když Jannoula patřila dáv-
né minulosti, její stín pořád někde pod povrchem číhal jako nějaký
netvor.

Šla jsem do svého pokoje a doufala, že se uklidním při svém večer-
ním rituálu. Umyla jsem si a naolejovala ten široký proužek šupin
kolem pasu i ten úzký na levém předloktí. Praštila jsem sebou do po-
stele s nebesy, zklidnila dech a odebrala se do své zahrady příšerek.

Od té doby, co ji Abdo nazval strážním domkem, dostala jakýsi
podivně plochý vzhled, jako by ty stromy a sochy byly jen namalova-
nými kulisami. Jeho poznámka na mě zapůsobila tak, že jsem si až
příliš uvědomovala, že nic z toho není skutečné, jako když si spáč
uvědomí, že se mu jenom něco zdá. Když to víte, je těžké spát dál.

Chvilí jsem tam stála bez hnutí, oči zavřené, vdechovala jsem zno-
vu život tomu svému výtvoru. Když jsem oči opět otevřela, bylo už
všechno v pořádku: slunce mi zase hřálo tvář; tráva měla zřetelná
stébla, lechtala mě mezi prsty a chladila rosou; mírný větřík ke mně
přinesl vůni růží a rozmarýnu.

Nejdřív jsem zkontrolovala Jannoulin domeček, ujistila jsem se, že
visací zámek na dveřích pevně drží; jako bych ji snad mohla přivolat
pouhým pomyslením na ni. Popřála jsem dobrou noc všem obyvatel-
ům, které jsem minula, a když jsem došla ke zlatému hnízdu Pěnka-
vy – Neduarda –, pohládila jsem ho po holé hlavě; byla jsem ráda, že

jsem ho tu našla, i s jeho případnými chybami. Poslala jsem vzdušný polibek Modřince do barevného potůčku a poustevnici Mihotavce do motýlí zahrady; pro ně přijdu příště.

Péčí o zahradu jsem se jaksí uklidnila. Vrátila jsem se do zeleného pokoje dámy Okry. Ještě mě čekal poslední úkol před spaním. Vydala jsem zpod košile stříbrný řetízek a nahmatala přívěsek ve tvaru uzlíku.

Stiskla jsem to malé tlačítko. Nad Glisseldiným psacím stolem v pracovně je zdobená skříňka, která teď zacvrčí jako cvrček. Můj thnik nebyl jediný, který byl napojený na tento přijímač. Další měli Comonot, několik jeho generálů, hrabě Pesavolta, samsamský regent a rytíři, kteří se cvičili v Zámořské pevnosti. U stolu sedělo celý den nějaké páže a čekalo na příchozí hovory.

„Hrad Orison, identifikujte se, jestli chcete,“ ozval se znuděný mladý hlas.

„Serafína Dombeghová,“ řekla jsem.

Myslela jsem, že mladík něco hrubého zavrčel, ale byl to zvuk odsouvané židle, jak vstal, pak jsem slyšela bouchnutí dveří. Věděl, koho má zavolat, když se ozvu. Uklidnila jsem se a čekala. Když to v mém quigutlovském přístroji zapraskalo a ozvaly se dva drahé hlasy, které současně vykřikly: „Fíno!“, neubránila jsem se úsměvu.

5. kapitola

Josquin to s časným příchodem myslel vážně. Už před svítáním nás s Abdem vyzvedl u dámy Okry, posadil na koně a vedl nás ulicemi smáčenými ranní rosou. Prodavači zametali na zápraží, odněkud zavazovala lákavá vůně čerstvého chleba a ve městě ještě nebyl rušný provoz.

„Všechno jde podle plánu,“ řekl Josquin hrdě. „Dnes začíná trh svatého Wilibaia. V poledne už budou ulice plné telat a rozjívených dětí.“

Svatý Wilibaio byl náš svatý Willibald, v Samsamu mu říkali svatý Villibaltus. I když mezi námi Jižany existovaly rozdíly, jména svatých jsme měli společná.

U městské brány jsme se setkali s naším ozbrojeným doprovodem. Tvořilo jej osm vojáků, polovina z nich měla plavou bradku, všem na kulatých přilbách vlál chochol z bílého perí. Hrudní pancíře měli zdobené rytinami s válečnými výjevy; nabrané rukávy v barvách hraběte Pesavolty připomínaly oranžovozlaté hlávky zelí. Koňské postroje – jejich i naše – byly opatřené mosaznými ozdůbkami a rolničkami. Bylo zřejmé, že nemáme v úmyslu někudy nepozorovaně proklouznout.

Josquin pozdravil našeho vůdce, ramenatého muže s širokým hrudníkem a světlou bradkou tvarem připomínající radlici. Neměl knírek; Josquinova řídká bradka už nevypadala tak výstředně. Byla to nějaká zdejší móda.

„Kapitán Moy,“ představil nám ho. Moy se v sedle uklonil, rozmáchlým gestem si sundal přilbu. Blond vlasy měl na temeni prořídlé, hádala jsem mu tak pětáctýřicet let.

„Těší mě,“ řekla jsem ninysky to jediné, co jsem uměla, a pocítila nepřijemnou nervozitu ze setkání s ozbrojeným cizincem, který už ví,

co jsem zač. Už to nebylo jen mé tajemství; už se to vědělo. Ale pořád mě to zneklidňovalo.

„Potěšení je na naší straně,“ odpověděl kapitán slušnou goredštinou. Obdařil mě trochu křivým úsměvem plným hranatých zubů, který mi připadal podivně uklidňující. „Náš oddíl se jmenuje Des Osho – Osmička. Doprovázíme vysoké státní představitele během návštěv naší země.“

Ha ha, my jsme vysocí státní představitelé, uchichtl se Abdo a pozoroval Moyův chochol asi tak, jako kočka pozoruje klubíčko.

Kapitán Moy vyštěkl nějaký povel a ostatní vojáci se seřadili kolem nás. Žádný z nich na nás necivěl; byli to profesionálové. Společně jsme se vydali ven z města, míjeli jsme narůstající kolonu vozů jedoucích na trh. Farmáři a vozkové udiveně hleděli na naši eskortu; nevypadali jsme jako ti, které tento oddíl obvykle doprovázel. Abdo na ně mával a zubil se.

Nejbližší baronetství bylo Palasho Do Lire, vzdálené asi den cesty; tam jsme měli přenocovat. Před námi se rozprostíraly zvlněné ninyské pastviny, tu a tam přerušené pruhy polí ozimé pšenice; už takhle brzy na jaře se sytě zelenala, mezi hustými klasy jsme občas zahlédli kousek černé půdy.

Cesta vedla přímo k obzoru, ubíhala mezi nízkými kamennými zídkami a živými ploty, stáčela se kolem nějaké vesnice či vinice; přejeli jsme i ne jeden most nad řekou, jejíž hladinu zvedl jarní příval. Na vzdálených pahorcích stály na stráži větrné mlýny, jejich trojúhelníkovité lopatky se točily ve svěžím větru; rolníci shrbení nad řádky cibule v zablácených polích zvedali hlavy a civěli na nás. Abdo jim posílal vzdušné polibky.

Zpočátku před námi jelo šest vojáků, vzadu dva, ale tohle uskupení se brzy změnilo. Abda mírné tempo znudilo a vyrazil dopředu. Kapitán Moy se vrátil a připojil se ke mně po pravici; Josquin se zas držel vlevo.

„Všichni jsme se na tenhle úkol těšili,“ řekl Moy žoviálně. „Zajímavá mise se vyvažuje zlatem.“

„Jste zajímaví?“ zeptala jsem se a cítila, jak mi hoří tváře.

„Abyste mi rozuměla, slečno,“ řekl kapitán a úkosem se na mě po díval, „nejde o to, kdo jste, ale o to, co my máme dělat. Doprovázet

věčně nespokojenou šlechtu vás brzy omrzí, ale pátrat po neznámých osobách? To je aspoň pořádný úkol. Musíme si o těch ženách, které hledáte, promluvit podrobněji. Josquin skoro nic neví.“

Abdo před námi právě dovedně gestikuloval, držel ruce s rozevřenými prsty nad hlavou jako nějaký ptačí chochol. Voják za ním si sundal přilbu – vlastně bych měla říct *vojačka*. Teď bylo zřejmé, že je to žena, dva zlaté copy měla stočené a připevněné k temeni hlavy, tváře jako jablíčka a smála se. Nasadila Abdovi na hlavu svou přilbu a radostně vykřikla.

„Promiňte,“ řekl Moy a pobídl koně. „Musím dohlédnout na kázeň.“

„To je jeho dcera Nan,“ zašeptal mi Josquin a ukázal na ženu. „Zkoušejí navzájem svou trpělivost, ale je to dobrá dvojka. Tato čestná stráž si nepotrpí na lenochy a neschopné lidi; dostat se na tuhle pozici je opravdu velká pocta.“

Přemýšlela jsem, jak si vojáci tuhle poctu zaslouží; Ninys málokdy pomohl Goredu ve válečných dobách. Ale usoudila jsem, že by nebylo zdvořilé se na to ptát.

Ninyský výraz *palasho* se obvykle překládá jako „palác“, ale Palasho De Lires se svými pískovcovými zdmi, které oranžově zářily v zapadajícím slunci, vypadal spíš jako dobře opevněná zemědělská usedlost. Nevysoké hranaté stavení obehnané zdí se rozkládalo na nízkém kopci, ze všech stran je obklopovaly pastviny ohrazené mělkou strouhou; sloužila spíš k tomu, aby se dobytek nerozutekl, než aby bránila příchozím v přístupu. Naši koně se zarazili před laťovým můstkem, ale hned přispěchalo několik pasáků krav a položili přes něj prkna, aby se vylekaná zvířata dostala na druhou stranu.

Ze statku vyšel správce, který se s Josquinem znal; pozdravil se s námi a hned přikázal houfu pacholků, aby se postarali o koně. Pak nás zavedl cihlovou bránou na dvůr. Z výklenků ve zdi nás pozorovaly slepice; nějaká stará koza se zkroucenými rohy a nalitým vemenem při pohledu na koně nesouhlasně mečela.

Většina členů Osmičky se šla hned ubytovat do dlouhého přístavku. Moy doprovodil Josquina a mě k mohutné kamenné síni, která

vypadala jako stodola s okny. Abdo popadl Nan za ruku a táhl ji s sebou. Omluvně se usmívala; měla stejně hranaté zuby jako její otec.

Myslí si, že má prstová řeč je lepší než kterákoli jiná, řekl Abdo.

Dostatečný důvod, řekla jsem a srdečně jsem Nan pokývla.

Dvoukřídlá vrata byla ozdobena řezbou – výjevem lovu na jelena, dílem dosti vzácným, než aby zkrášlovalo vrata stodoly. Můj unavený mozek konečně pochopil, že je to hlavní síň. Měla jsem se pozdravit a seznámit s místní šlechtou hned, ještě zaprášená z cesty, v jezdeckých kalhotách a kabátku, širokém klobouku a holínkách. Zarazila jsem se.

Josquin se zastavil s rukou na klice. „Nervózní?“

„Neměla bych se nejdřív převléknout?“ zašeptala jsem a snažila se, aby to neznělo vystrašeně.

„Aha,“ řekl a rozhodl mě pohledem od hlavy až k patě. „Mohla byste, jestli to pro vás tolik znamená. Ale můžu vám něco navrhnout?“

Souhlasně jsem pokrčila rameny, zmátlo mě to. Zavanul k nám prasečí odér.

Ztišil hlas, světlé oči zpozorněly. „Dáma Okra říkala, že jste hudebnice, že vystupujete na veřejnosti. Nu, my kurýři jsme taky svým způsobem interpreti. Mluvíme hlasy hrabat, královen, někdy dokonce svatých. Pěkné oblečení vám může dodat sebedůvěru, ale autorita by stejně měla vycházet odsud.“ Zapíchl si prst do hrudi. „Stůjte zpříma. Mluvte sebevědomě, a oni vám budou věřit. Budu tam s vámi, budu tlumočit. Všechno dobře dopadne.“

Znělo to rozumně a já už do té doby vystupovala na veřejnosti tolikrát, že jsem měla odkud brát sebedůvěru. Zhluboka jsem se nadechla a vstoupila do místnosti podobné kostelu, jejíž sloupy podpíraly střechu začouzenou od sazí. Čekala jsem, že se ocitnu v nějaké přijímací místnosti nebo hodovní síni. Možná taky sloužila k tomuto účelu, ale dnes byla plná chundelatých mladých koz. Muži a ženy je zručně strhávali a ukládali měkkou srst do velkých košů; v dalších koších byla hrubší vlna ze starších koz. Na ohništích uprostřed místnosti stály velké bronzové kotle na praní a barvení vlny, kolem nich police určené k jejímu sušení. A vzadu chystaly ženy tkalcovské stavy.

Josquin proklíčkoval rušnou halou k drobné ženě s rezavými, trochu prošeďivými vlasy. Přes plátěnou halenu s pestře vyšívanými rukávy měla oblečenou modrou zástěru.

Josquin se hluboce uklonil a já, protože jsem neměla sukně, abych udělala pukrle, jsem ho napodobila. Rozpoznala jsem v jeho řeči oslovení „baroneta Do Lire“ a neměla jsem pochyb, že skutečně stojím před paní domu.

Oslovovala Josquina jménem; bylo jasné, že ho tady dobře znají. Představil mě libozvučnou řečí a vypadalo to, že jsem na ni udělala dojem. Kozy by taky byly nádherné, kdyby se o nich mluvilo touto řečí. Josquin utrousil pod vousy: „Pokračujte. Čtete.“

Vyndala jsem z brašny Glisseldin list pro zdejší šlechtu, zvedla bradu a usmála se. Josquin nepatrně souhlasně kývl. Obřadně jsem rozvinula pergamen a četla. Josquin každé mé slovo překládal do plynné, květnaté ninyštiny:

Vznešení pánové („a dámy“, dodala jsem rychle) z Ninysu, přináším pozdravy a uctívá přání všeho dobrého od královný Glisseldy z Goredu.

Už jste slyšeli o konfliktu mezi draky na severu. Nevyhnutelně se rozšíří i na jih: Starý rád chce znovu dobýt jižní státy, nejen Gored, ale i Ninys a Samsam. Gored už byl několikrát vystaven náporu dračí agrese sám. Nechováme v sobě žádnou zášť kvůli minulosti – vsutku ne, považovali jsme za čest, že jsme byli pro Jih obranným valem –, ale čtyřicet let míru a rozpuštění rytířského řádu nás zanechalo špatně připravené na další nápor.

Hrabě Pesavolta vyslal poslední zbylé rytíře do Zámorské pevnosti, vycvičují tam nové drakomachisty společně s našimi. Gored velebí jeho štedrého ducha ochotného ke spolupráci, ale je potřeba udělat ještě víc. Spoléháme na baronety z Ninysu, srdce a svědomí Jihu, že se také ujmou svého úkolu.

Glisselda a Kiggs se nad tím dopisem něco natrápili, snažili se najít správnou míru naléhavosti a zoufalství, zalichotit, ale i vyvolat provinilý pocit. Dopis pokračoval výčtem toho, jakou pomoc by Gored mohl využít – muže, zbraně, dřevo, suroviny pro oheň svatého Ogda a další. Josquin při překladu má slova leštil a kladl je k nohám baronety do Lire jako zářící šperky.

Ta paní předla vlnu, když jsem začala číst; ke konci už odložila vřetenko do klína a dala si ruku na srdce. „Palasho do Lire bude po-

ctěno možností pomoci,“ řekla (dle Josquinova překladu). „My Nyni-
šší víme, kolik toho Goredu dlužíme, že naše krásná, dobře uspořáda-
ná země byla vybudována na goredské oběti. Marie!“ zavolala na
nějakou ženu, která nesla košík vlny, „přineste pero a inkoust. Stvr-
dím své sliby písemně.“

To bylo víc, než jsem doufala. Získali jsme písemné potvrzení
a povečeřeli s baronetou v menší jídelně, kde nebyly kozy – sotva jsem
dokázala klidně sedět, takovou jsem měla radost. Když nás později
sluha vedl do hostinského křídla, zašeptala jsem Josquinovi: „Měl jste
pravdu. Nebylo čeho se bát.“

Pousmál se a řekl: „Všichni nebudou tak laskaví.“

Abdo a já jsme byli ubytovaní ve společném pokoji pro hosty s kr-
bem a dvěma postelemi za závěsem ve výklenku. Pocítila jsem nával
sesterské starostlivosti, aby se Abdo dobře vyspal. Jeho večerní proce-
dury byly stejně pracné jako ty moje: vyčistil si párátkem zuby, převlé-
kl se do dlouhé tuniky, kterou si vzal na cestu pouze na spaní, vlasy si
převázal hedvábným šátkem a skočil na postel.

„Příteli,“ řekla jsem, když v ní už několik minut poskakoval, „to
opravdu není nutné. A ani mi neříkej, že to tvůj bůh tak vyžaduje,
protože na to ti neskočím.“

Vy děláte před spaním jen ty nezbytné věci? zeptal se a nepřestal skákat.

„Když si neumyju šupiny a nenatru je olejem, svědí mě,“ řekla jsem
rozzlobeně. Voda v kotlíku nad ohništěm se nekonečně dlouho vařila.

To ne. Přestal skákat a mžoural na mě jako sova. *Navštěvujete kaž-
dý večer svou „zahradu“.*

„To je taky nutné, jinak mě trápí nedobrovolné vidiny vás všech.“

Naklonil hlavu na stranu. *Kdy jste měla naposledy vidění?*

„O zimním slunovratu. Viděla jsem tebe, jestli si vzpomínáš. A tys
o tom věděl.“

Já vás hledal, řekl. *To já tu vidinu vyvolal, usiloval jsem o ni. Ale kdy
předtím?*

Zavrtěla jsem nad ním zmateně hlavou. „Nevzpomínám si. Už
roky ne. Starám se o svou zahradu svědomitě.“

Ha, řekl a konečně si lehl, tvářil se zamyšleně. *Mám podezření, že
chcete říct pověřivě. Měla byste se pokusit ignorovat ji. A zjistit, co se
stane.*

„Během naší cesty ne,“ prohlásila jsem a sundala kotlík z ohně. „Co kdyby mě nějaká vidina srazila rovnou z koně?“
Neodpověděl. Otočila jsem se a podívala se na něj, už spal.

Když nás časně ráno přijela eskorta vzbudit, byli jsme už skoro oblečení. Já si právě zavazovala jezdecké kalhoty – díky všem svatým, že jsem si je nechala důkladně vycpat – a jinak jsem na sobě měla jen plátěnou košili, ale Abdo stejně otevřel. Dovnitř vešli Josquin, Moy a Nan, nevšimli si mých nedbalků, přinášeli horký pecen chleba a zrnitý kozí sýr. Položili snídani na zem, protože v našem pokoji nebyl stůl; oblékla jsem si modrý vlněný kabátek a připojila se k nim.

Kapitán Moy odsunul sýr stranou a rozložil před námi na zemi pergamenovou mapu Ninysu. Z vácku u pasu vyndal brýle se zlatými obroučkami a nasadil si je, moc se k němu nehodily. „Tak,“ řekl a přijal od své dcery pořádný krajíc chleba – krájela ho svou dýkou –, „kde podle vás najdeme ty polodračice?“

Nanin pohled na okamžik utkvěl na mé tváři, když řekl *polodračice*, z pouhé zvědavosti.

„Bohužel,“ řekla jsem, „já Ninys vůbec neznám. Vidím všechny ty bytosti ve svých vizích, ale jen v jejich bezprostředním okolí. Z toho moc nepoznám.“

Zdálo se, že moje odpověď Moye opravdu absurdně potěšila. „To je ta výzva. Dvě ženy, jedna velká země. Pokud se do šesti týdnů nevrátíte do Segoše, vyhlásí nám Samsam válku...“

„Ne, nevyhlásí,“ řekl Josquin spěšně, pro případ, že bych nepoznala, že Moy přehání. „Ale moje sestřenka ano.“

Moy pokrčil rameny. „My tři známe Ninys dobře. Popište nám, co jste viděla.“

Nejvíc jsem toho věděla o Modřince, malířce, jejíž avatár nechával ve vodě potůčku barevné stopy. „Jedna maluje nástěnné malby. Teď pracuje na svatém Jobertovi – nevím, kde –, ale předtím namalovala úchvatnou svatou Fionnualu v Meshi.“

„Svatou Fionani?“ zeptala se Nan. To bylo ninyské jméno Paní vod.

Moy poklepal prstem na mapu, na jedno město u řeky ve středním Ninysu. „Jak víte, že to bylo v Meshi?“

„Měla jsem štěstí,“ řekla jsem. „Jednou jsem ji viděla venku a zahlédla standartu města.“

„Je na ní napsáno Meshi, je pod borovicí,“ řekl Josquin nad kouskem sýra.

„Jsou sotva k vidění v té části země,“ řekl Moy. Jeho dcera odšroubovala víčko od lahvičky s inkoustem a opatrně štětečkem udělala na mapě červenou tečku.“

„Kněz u Santi Fionani možná ví, kam se vydala dál,“ pokračoval Josquin. „A Meshi bylo na seznamu dámy Okry jako strategicky důležité místo i s jeho pány, jsou tam sirné doly, tak nepochybně proto. Zastavíme se tam tak jako tak.“

Bylo to povzbudivé. Odvážila jsem se popsat i tu druhou ityasárku, Mihotavku. „Ta druhá žena vede poustevnícký život ve velkém borovém lese...“

„Pinabra,“ řekl Moy bez mrknutí oka. „Meshi je na jeho západním okraji.“

Josquin máchl rukou nad mapou. „Ale stejně je to rozsáhlá oblast. Obtáčí východní hory jako nějaká sukně.“

„Tam lehko sabloudit,“ řekla Nan váhavě. Bylo to poprvé, co jsem ji slyšela promluvit goredsky. Měla špatný přízvuk, ale zdálo se, že našemu rozhovoru rozumí.

„Tak jedno po druhém,“ řekl Moy. „Naším současným cílem je Meshi, cestou tam musíme navštívit spoustu šlechtických sídel.“

Vstal, Nan srolovala mapu a do půl hodiny jsme byli na cestě.

Sídel bylo po cestě skutečně hodně; krajina jimi byla posetá jako houbami po dešti. Některý den jsme navštívili dvě, i tři. Proslechlo se, že já hraju na flétnu a Abdo tančí, tak nás často požádali, abychom vystoupili. Ninysané někdy přivedli i vlastní tanečníky. Abdo je pozorně sledoval a večer pak napodoboval jejich skoky a pozice, než šel spát. Moy ho posléze začal učit saltamunti a voli-vola.

„Baronet Des Faiasho na mě dnes večer křičel,“ hlásila jsem Glisseldě a Kiggsovi z jednoho hostinského pokoje stejnojmenného paláce asi po týdnu naší cesty.

„To snad ne!“ zvolali oba současně. „Jste v pořádku?“

Odpočívala jsem na posteli s nebesy z hedvábí, vystlané prachovými polštáři; Des Faiasho věděl, jak se postarat o hosta, i když na něho křičel. „Jsem. Josquin měl jako vždycky pravdu: ne všichni zdejší páni jsou vděčnými dlužníky Goredu. Někteří se brání splácet.“

„Zdá se, že Josquin mívá pravdu dost často,“ poznamenal Kiggs jízlivě.

Tolik se mi chtělo jej poškádlit, aby na Josquina nežárlil, ale samozřejmě jsem nemohla. Glisselda se našťstí přidala: „To je pořad Josquin sem, Josquin tam. Nedovolte tomu uhlazenému ninyskému rošťákovi, aby nám vás odloudil. Chceme vás mít po tom všem zase zpátky doma.“

„Ale vaše Veličenstvo, snad byste nežárlila,“ řekla jsem Glisseldě a poslala ten vzkaz nepřímou i Kiggsovi. Překulila jsem se na břicho a opřela se o lokty. „Konečný výsledek je ten, že když se vyjasnilo, že Gored nemůže baroneta Des Faiasha nutit, zavázal se, že nám poskytne patnáct set vojáků, ozbrojených a vybavených zásobami, dále pak obilí, kováře, tesaře...“

Glisselda si poslechla jen začátek, a když uslyšela o počtu vojáků, zahulákala úplně nekrálovsky. „Armáda! Dáváme dohromady zahraniční armádu. No není to báječné?“

Věděla jsem, že si Kiggs bude všechno pečlivě zaznamenávat, tak jsem pokračovala ve výčtu zásob a odborníků a zakončila jej baronetovou nejneobvyklejší nabídkou: „Des Faiasho dováží čolkový olej z jižních souostroví. Tvrdí, že se tím dá úspěšně nahradit nafta v pyrii.“ Pyrium byla lepkavá hořlavina, kterou rytíři potřebovali pro své bojové umění, drakomachii.

„Je jisté, že to funguje?“ už zase zpozorněla Glisselda.

„Jsem si jistá, že nám chce nějaký prodat,“ odpověděla jsem. „Můžu nechat poslat vzorky.“

„Nechte je poslat siru Maurizioovi do Zámořské pevnosti, aby je rytíři mohli otestovat,“ řekla Glisselda. „Tady nikdo nedokáže oheň svatého Ogda vyrobit.“

„To není tak úplně pravda,“ pronesl Kiggs tiše. „V té vraždě ve skladišti hrálo roli pyrium. Jestli ho náš podezřelý ve vazbě neumí vyrobit sám, zná někoho, kdo to umí.“

„Vražda?“ zeptala jsem se poplašeně.

„Zapomínám, že se tu dějí věci, o kterých ještě nevíte,“ vložila se do toho Glisselda. „Comonot krátce po vašem odjezdu zbudoval dračí posádku. Nazval to ‚velkým gestem dobré víry‘. Řekl to několikrát, pro případ, že by došlo k nedorozumění.“

Byla jsem ráda, že si vzal mou radu k srdci, a nepřekvapilo mě to neobratné provedení.

„Nemělo to však dobrý dopad,“ pokračoval Kiggs. „Synové svatého Ogda zase vylézají z děr. Většinou jde o protesty, ale došlo i k jedné pouliční bouři, napadení sárantrasů a pohřešovala se jedna dračí důstojnice. Našli jsme její ohořelé tělo v jednom skladišti u řeky.“

Zavřela jsem oči, udělalo se mi špatně. Synové svatého Ogda bylo tajné bratrstvo fanatiků, kteří nenáviděli draky. Polovina problémů, ke kterým došlo o zimním slunovratu, byla jejich dílem; pohrdali draky natolik, že se dali snadno přesvědčit – drakem Imlannem v lidské podobě –, aby se účastnili pokusů o atentát na Comonota. Larsův nevlastní bratr Josef, hrabě z Apsigu, byl ve středu toho dění; nakonec se vrátil do Samsamu jako spráskaný pes, ponížilo ho, když se dozvěděl, že jednal na popud nějakého draka.

„To jeho velké gesto dobré víry způsobilo hodně těžkou hlavu městským hlídkám,“ řekl Kiggs.

„Myslel to dobře,“ zastala se ho Glisselda, bylo to poprvé, co jsem ji slyšela hájit Comonotovy neohrabané počiny. „Ale Synové svatého Ogda se nespokojí se zabíjením sárantrasů. Víte, jak houževnatý Lucian dokáže být, když jde o nějaké vyšetřování. Učiníme všechny potřebné kroky pro udržení míru.“

„Comonotovi Věrní jsou našimi spojenci, to je realita,“ řekl Kiggs. „Gored si na to bude muset zvyknout.“

„Ovšem,“ řekla jsem chabě, „vím, že to máte pevně v ruce.“

Ale když náš rozhovor skončil, ležela jsem dlouho na posteli a loktem si zakrývala oči, cítila jsem tupé zklamání. Nevím, co jsem si představovala, že se v Goredu stane, až řeknu pravdu o svém původu a odhalím šupiny. Čekala jsem snad, že se Synové svatého Ogda

rozpadnou v prach nebo že se Goredští za čtyři měsíce naučí tomu druhu důvěry, kterému se nenaučili za celých čtyřicet let?

Samozřejmě, že to bylo nemožné, ale přesto jsem dál toužila sama změnit postoje Goredanů, spojit se s nimi a přimět je myslet rozumně.

Naše ninyská eskorta nebyla tak úplně nadšená tím, že doprovází polodráky, i když mě Josquin přesvědčoval o opaku. Coby skuteční profesionálové dokázali členové tohoto oddílu své pocity většinou skrývat, ale čím déle jsme byli na cestě, tím častěji jsem pozorovala, že jim něco uklouzlo. Když už jsem si toho všimla, nemohla jsem to nevidět.

Někteří z Osmičky dělali znamení svatého Ogda, když jsme se k nim Abdo nebo já přiblížili moc blízko. Bylo to sotva patrné gesto, které odhánělo dračí zlo, spojili jste palec a ukazováček a udělali kroužek. Nejdřív jsem si myslela, že se mi to jen zdálo. Zahlédla jsem, jak to znamení dělá jeden z vojáků, když nám sedlal koně, ale jakmile jsem na něj pohlédla přímo, nedělal ho. Jedna vojačka to znamení udělala v místě srdce, když se mnou dohovořila, nebo se snad chtěla jen poškrábat?

Pak nastal den, kdy Nan koupila balíček ječných tyčinek – tenkých a křupavých z chlebového těsta, které Abdo miloval – a Abdo se hned natáhl a tři si vzal. Dva z našich vojáků, kteří se dychtivě přihnali pro tyčinku, teď zaváhali a nevěděli, jestli si mají vzít. Nakonec jeden z nich udělal znamení svatého Ogda, co nejnenápadněji. Ale Abdo to uviděl a čelist mu ztuhla; strávil v Goredu dost dlouhou dobu na to, aby to gesto znal.

Nan si toho taky všimla a vzplála hněvem. Mrskla zbývajícími tyčinkami na zem, seskočila z koně a stáhla svého druhu z koně hlavou napřed. Pustila se do něj, pěsti se jen míhaly. Moy musel zakročit.

Nan skončila s rozraženým rtem, ale druhému vojákovu uštedřila černý monokl. Její otec jim oběma uložil nějaký kázeňský trest; já tak dobře ninysky nerozuměla, ale Josquin zbledl. Zdálo se, že Nan je to jedno. Vrátila se k nám, poplácala Abdova koně a řekla chraptivě: „Neber to tak na srdce, *mouš*.“

Mouš znamenalo „komár“, tak Abdovi přezdívala. Abdo přikývl, oči vykulené.

Ale já si to tedy k srdci vzala.

Už jsem se necítila úplně dobře. Šlo mi na nervy pískat každý večer na flétnu. Josquin si té změny všiml, ale jestli odhalil příčinu, nedal mi to nijak najevo. „Jste umělkyně, ne cirkusový medvěd,“ řekl mi jednoho večera. „Můžete odmítnout hrát.“

Ale já neodmítla. Hra na flétnu byla jediná věc, o které jsem věděla, že lidem pomáhá vidět ve mně člověka, a ne příšeru.

Uběhl týden a v dohledu se objevily hory na východě. V první chvíli jsem je mylně považovala za mraky. Když jsme však přijeli blíž, rozeznala jsem jejich zasněžené vrcholky a tmavé lesy jako černou skvrnu na úpatí. Legendární Pinabra.

Za dva dny jsme dorazili do Meshi. Rozkládalo se na pomezí lesa, podél řeky, která oddělovala rovinu od borovic, západní zemědělskou krajinu od východní oblasti, kde se těžilo dřevo a ruda. Věže Palasho Meshi opatřené cimbuřím se tyčily přímo uprostřed města. Baronet byl jedním z váženějších ninyských šlechticů, dodával dvě důležité přísady pro výrobu pyria – síru a borovicovou pryskyřici. Měli jsme u něj toho dne přenocovat.

Ale když jsme projeli městskou branou, bylo teprve poledne. Moc brzy na to, abychom už jeli do Palasha. „Pojďme ke svaté Fionuale, zeptáme se kněze na jeho malířku fresek,“ navrhla jsem proto Josquinovi.

Po krátké rozpravě s Moyem nás Josquin zavedl slunnými ulicemi k řece, nejpravděpodobnějšímu místu, kde by se mohl nacházet chrám zasvěcený Paní vod. Osmička se vesele dohadovala, jestli se vydat po či proti proudu, a pak Nan vykřikla a ukázala prstem. Kostel byl na dohled, proti proudu řeky směrem na sever.

Když jsme dojeli blíž, spatřila jsem stavbu, jakou jsem dosud neviděla. Průčelí bylo nevyváženou změtí spirálovitých sloupů, kolem nichž se ovíjely kamenné listnaté šlahouny, ve výklencích stály sochy svatých, ozdobné mušle zářily zlatem a mezi tím vším se proplétaly mramorové stuhy. Bylo toho všeho příliš, než aby se dalo mluvit o kráse, alespoň podle goredských měřítek.

Ten kostel má zvlněné řasy, řekl Abdo a prstem naznačil ozdobné vlnovky říms. *A ryby.*

Svatá Fionnuala přináší déšť, řekla jsem. *Proto ta fasáda s motivy vody.*

I uvnitř stavba přetékala ozdobami, ale příšeří je činilo snesitelnějšími; na zlaceném stropě, sloupech a sochách se odrážela světla svíček. Vešli jsme dovnitř jen my tři, Josquin, Abdo a já, abychom kněze nevyděsili. Naše vysoké boty klapaly po mramorové podlaze a ozvěna ten zvuk nesla až ke klenutému stropu.

Mé oči přivykly příšeří a pak jsem uviděla fresku nad oltářem, osvětlenou nepřímými slunečními paprsky. Josquin zatajil dech a zašeptal: „Santi Merdi!“ Svátá Fionnuala na nás hleděla klidněma a soucivněma očima, její ušlechtilá tvář vypadala nadpozemsky i skutečně zároveň. Světlezelené vlasy jí splývaly po ramenou až k nohám, kde se měnily v řeku. Zdálo se, že se chystá promluvit; na okamžik jsme se zastavili, jako bychom čekali, co řekne.

„Benevenuto des Celesti, amini!“ ozval se zprava nějaký hlas, až jsme nadskočili. Ze stínu vystoupil vysoký shrbený kněz, jeho bílá bradka a komže odrážely přízračným způsobem světlo. Ornát měl vyšívaný zlatým motivem Fionnualiných vln.

Josquin si zbožně políbil kloub prstu, jako to děláme v Goredu. Já učinila totéž. Abdo se neobtěžoval, ale vyskočil a zkoumal obsah hliněné misky, kterou kněz držel v kostnatých prstech.

„Ano, měl bys je ochutnat,“ řekl Josquin a usmíval se Abdovu tázavému pohledu. Abdo si vzal jakési pečivo ve tvaru hada, potřené lepkavým sirupem. „Mušle svaté Fionani,“ vysvětlil Josquin. „Oblíbená pochoutka v Pinabře.“

Abdo si ukousl a okamžitě ztuhl, vyvalil oči. Polkl a ukousl si další sousto, pusa se mu krabatila. *Fíno madamino, měla byste jednu ochutnat,* řekl. *Žádné otázky. Jezte.* Vzal z misky lepkavou trubičku a vrazil mi ji do ruky. Kněz zářil a pronesl něco ninycky. Josquin přikývl a sledoval můj obličej, když jsem do pečiva kousla.

Nebylo sladké. Chutnalo hořce, silně hořce, bylo nepochybně z borovice.

Neodvážila jsem se sousto vyplivnout. Abdo už nedokázal dál potlačovat smích; Josquin si s knězem pobaveně vyměnili několik slov.

„Řekl jsem mu, že jste z Goredu,“ vysvětlil Josquin. „A on povídá, že goredská kuchyně nestojí za nic.“

„A tyhle borovicové pokroutky jsou nějaká lahůdka?“ Snažila jsem se otřít si jazykem ze zubů lepkavou prskyřici.

„Zvykněte si na tu chuť. Setkáte se s nimi po celé Pinabře,“ řekl Josquin a zubil se na mě.

„Zeptejte se ho na tu malířku,“ řekla jsem dopáleně a ukázala na fresku.

Josquin tiše rozprávěl s knězem. Zbytek mé borovicové pochoutky jaksi skončil pod oltářem; jsem přesvědčená, že z ní měla nějaká kostelní myš radost. Sepjala jsem lepkavé ruce za zády a pozorněji si prohlížela fresku. Malířka své dílo dole podepsala: Od Frederika des Urne.

Čekala jsem na odmlku v rozhovoru a pak jsem ten podpis Josquinovi ukázala.

„*Od* je titul užívaný na souostrovích. Znamená *velký*,“ vysvětlil Josquin. „Je to skromná bytost, to je vidět. Dostala další zakázku – namalovat svatou Jobirti, jak jste si myslela. Je to ve Vaillou, dost daleko v lesích. Budete dlouho jíst borovici.“

Udělal jsem na Josquina znechucenou grimasu, uctivě se uklonila knězi a políbila si kloub prstu v gestu namířenému k nebesům. Josquin nechal v kasičce nějaké peníze.

Venku nás oslnilo polední slunce odrážející se od řeky a okolních zdí. U dveří kostela byl jen jeden schod a všichni jsme o něj klopýtli, dokonce i Abdo.

Je Vaillou hodně daleko? zeptal se Abdo.

Josquin říkal, že hluboko v lesích. Tak to chápu, že ano, řekla jsem. *Proč?*

Abdo si jednou rukou zaclonil oči a druhou ukázal východním směrem za řeku. *Protože vidím zář myslí nějakého ityasára přímo tamhle. A vůbec to není daleko.*

6. kapitola

Sledovali jsme ten nečekaný oheň mysli, překonali jsme řeku – širokou, ale mělkou – po cestě z plochých balvanů. Abdo jel vepředu, Osmička hned za ním, rozčileně spolu rozmlouvali. „Zajímá je ta jeho schopnost vidět mysli,“ vysvětlil mi Josquin. „Domnívají se, že by to bylo užitečné.“

Pro mě by to bylo užitečné taky; snažila jsem se nebýt z toho otrávená a raději uvažovat o tom, kdo by to mohl být. Ta malířka to nebude. Že bychom narazili na poustevnici Mihotavku?

Čtvrti za řekou byly víc vesnické než městské, ne tak hustě obydlené, dobře udržované a vydlážděné jako západní část Meshi. Zdálo se, že domy byly postavené narychlo. „Na této straně bydlí horníci,“ vysvětlil mi Josquin a ukázal na muže, kteří se vlekli domů, od hlavy až k patě pokrytí žlutým sirným prachem. Minuli jsme hornické hospody a obchody s potravinami. Pobíhaly zde smečky polodivokých psů, které honily zcela divoké děti.

Abdo nás vedl kolem vesnice, pak jsme sešli z hlavní silnice a stoupali po písčité stezce mezi borovice. Mezi vysokými stromy a nízkým křovím nebyla žádná střední vrstva porostu. Viděla jsem jen dlouhou cestu, která vedla nekonečnou řadou červenohnědých, jako podle pravítka vysázených kmenů. Mezi zkroucenými kořeny bylo vidět žlutou hlínu.

Abdo zastavil koně, zmateně se rozhlížel, pak vyvlékl nohy ze třmenů a balancoval vstoje na sedle, aby lépe viděl. Kůň nejspíše přešlápl, hrábl kopytem do země, ale Abdo se na jeho hřbetě udržel.

Něco se děje? zeptala jsem se.

Ne, odpověděl, škrábal se ve vlasech mezi uzlíky a hleděl směrem na východ k nízké vyvýšenině. *Její světlo je divné, to je vše. Oslovil jsem*

ji, abych ji informoval, že přicházíme, a ono se smrštilo, skoro se ztratilo, jako ta rostlina, která zavře své listy, když se jí dotknete. Ukázal to názorně, zavřel dlaň jako zavírající se květ. Nikdy jsem o takové rostlině neslyšela.

Je tam za tou vyvýšeninou, mimo cestu? zeptala jsem se.

Ano, ale... Poklepával si prstem na rty. Možná by bylo nejlepší dopřát jí trochu času, uvidíme, jestli se zase rozvine. Co kdybychom se nejdřív najedli?

Předala jsem tu zprávu Josquinovi a Moyovi. Zdálo se, že všichni mají z přestávky radost; Osmička vybalila naše skromné zásoby – chléb z Palasha, kde jsme předtím nocovali, sýr, jablka – a usadili jsme se k obědu. Někteří, opření o kmeny borovic se zaschlou pryskyřicí, vypadali, že si i zdřímnou.

Musela jsem mít velký hlad, protože mi trvalo dost dlouho, než jsem si všimla, že Abdo zmizel. Nejdřív jsem se domnívala, že si odskočil „pohovořit s ptáky“ – jak se ninysky říkalo –, ale pak si Nan postěžovala, že zmizel celý bochník chleba. Zavolala jsem ho v duchu: *Abdo? Kde jsi?*

Jdu tu poslední míli sám, odpověděl. *Myslím, že je velmi plachá. Osmička by ji vyděsila a ona zase je, a já nechci, aby ublížili jejím pavoukům.*

Pavoukům? řekla jsem a rozhlížela se, jestli ho někde nezahlednu. Mluvit s ním jen ve své hlavě mi však nepomohlo zjistit, kde je.

Josquin mě pozoroval. „Je vám něco?“ zeptal se.

Musela jsem se tvářit nějak divně. „Abdo šel dál sám.“ Vysvětlila jsem mu Abdovy důvody a taky koho našel – tu tajemnou bledou poustevnici, obklopenou v mé zahradě myslí motýly.

„Nepotřebujeme Osmičku,“ řekl Josquin a obhlédl naši ozbrojenou stráž, někteří z nich už hrdinsky spali. „Ale stejně si myslím, že by Abdo neměl jít sám.“

Souhlasila jsem. Josquin přednesl náš plán Moyovi, ten se hluboce zamračil a přinutil Josquina, aby si vzal svou dýku. Vyrazila jsem na pahorek, Josquin těsně za mnou. Z vrcholku vedla sotva viditelná pěšina a klikatila se mezi balvany; Abda jsem neviděla, ale usoudila jsem, že se vydal spíš po ní, než by se prodíral houstnoucím křovím. Pěšina se příkře svažovala a my pak sestupovali malou roklí

dole s bublající říčkou. Borovice tu rostly hustěji a balvany pokrýval mech. Pěšina ubíhala dál podle říčky a brzy se změnila ve žluté bláto. Klouzali jsme po něm dál, jen jsme dávali pozor, abychom nespadli do bláta nebo do říčky, až jsme došli k mohutnému spadlému stromu porostlému houbami a mechem.

Vypadalo to, že jiný most tu nebude. Přelezli jsme po něm na druhou stranu a pěšina se odklonila od říčky a stáčela se zase do lesa.

O padesát metrů dál jsme došli na mýtinu, kde paprsek slunce ozářil polorozpadlou boudu sláтанou z kůry a kapradí. Abdo byl asi na půl cesty od ní, opatrně našlapoval, vyhýbal se něčemu, co jsem neviděla. Předtím mluvil o pavoucích a teď jako by se vyhýbal jejich pavučinám, ale neviděla jsem žádné jemné sítě, které by se třpytily ve slunci.

Abdo se po nás ohlédl přes rameno a podrážděně řekl: *Zůstaňte tam, kde jste.*

Něco v tónu jeho hlasu mě přimělo okamžitě zastavit, ale Josquin ho samozřejmě neslyšel. Chtěla jsem ho chytit za rukáv, když mě mýjel, ale nestihla jsem to. „Josquine!“ sykla jsem.

Josquin se po mě tázavě ohlédl.

Ozval se praskot větví a pak Josquin zmizel v nějaké díře.

Polekaně jsem se rozběhla kupředu. Ozvalo se další prasknutí a Abdo křikl: *Přikrčte se!*

Vrhla jsem se na zem, nad hlavou mi proletěla sekera a zatala se do kmene nedalekého stromu.

„Co to je?“ vykřikla jsem.

Všude jsou vlákna světla duše, jako nějaká velká pavučina, řekl Abdo. *Pasti.*

Zamával na mě ukradeným bochníkem chleba. *Říkám jí, že mám chleba, a ona má velký zájem. Aspoň si to myslím. Vysílá ke mně obrazy, ne slova.*

Zase postupoval dál. Doplazila jsem se kapradím k okraji Josquinovy díry a nakoukla do ní. Zamával na mě z otepi zlomených větví. „Žádný úraz, jen moje důstojnost utrpěla,“ zvolal a popotahoval si bradku. „Někdo by mohl říct, že tedy nedošlo k vůbec žádným ztrátám.“

Vysvětlila jsem mu tu věc s vlákny. „Nejsem si jistá, jestli je vůbec bezpečné dýchat.“

Ouha! řekl Abdo. Vzhledla jsem právě včas, abych uviděla kaskádu malých klád, které se mu rozkutálely pod nohama. Zmírnil svůj pád jakýmsi artistickým přemetem, ale některou částí těla musel zavadit o další vlákno ohně duše. Ze země v lese začaly stoupat tři hromady borového jehličí, až dosáhly výšky stolu. Ta nejbližší se zatřásla, jehličí se sesypalo a objevilo se chlupaté tělo velikosti lidské hlavy s osmi dlouhýma, tenkýma nohama.

Musela jsem vykřiknout, protože Josquin polekaně vyjekl: „Co je to?“

„Pa-pavouci,“ vykoktala jsem. Josquin natáhl ruku a podal mi dýku. Vzala jsem si ji, ale stejně jsem nevěděla, co bych s ní mohla dělat. Jak bych se dostala k pavoukům – nebo k Abdovi –, aniž bych sklápěla další neviditelnou pavučinovou past?

Zato Abdo hleděl na ty příšery s otevřenou pusou a nadšeným úsměvem. *Ach, Fíno madamino, kdybyste tak viděla tohle!*

Já toho vidím dost, řekla jsem. Pavouci vykročili roztřesenými kroky k němu.

To jsou stroje, řekl.

„Cože, takové, jako vyrábí Lars?“ zeptala jsem se nevěřičně. Rozuměla jsem mechanice Larsových strojů. Nevypadaly jako nějaké tvorové.

Ne tak docela. Ona k nim nějak připevnila své světlo duše. Jsou ovládané na klíček a pomocí její mysli. Užasle kroutil hlavou. *Toto je její zahrada, Fíno, ale jsou v ní věci, ne lidi. Její mysl komunikuje s předměty.*

Vyškrábal se na nohy a pokročil k nejbližšímu pavoukovi, natáhl k němu ruku, jako by to byl přátelský pejsek.

„Nedělej to!“ vykřikla jsem a rázem jsem byla na nohou. Udělala jsem jediný krok, uslyšela zlověstné cvaknutí a vrhla se dozadu. Z místa, kde jsem před okamžikem stála, vyšlehl plamen.

Nehýbejte se, pokáral mě Abdo. Právě pavouka hladil. Ten na něj nezaútočil.

Za ním se tiše otevřely lišejníkem porostlé dveře boudy a do slunečního světla vyšla bledá drobná žena.

Říkala jsem jí Mihotavka zcela oprávněně. Vypadalo to, že se za Abdem vznáší, éterická a hubená na kost, jako by se skutečně snažila stát se průsvitnou. Nevypadala staře, ale vlasy měla bílé, dlouhé a tak jemné, že jí je sebemenší vánek rozfoukal a zvedl kolem hlavy. Odlupující se pupínky – byly to jednotlivě narostlé dračí šupiny – měla

rozseté po celém těle. Zdátky vypadaly jako jizvy po neštovicích. Šaty měla ušpiněné a porostlé mechem.

Fialové oči jí zářily zvědavostí. Přistoupila k Abdovi s nataženou rukou, stejně jako on předtím k pavoukovi.

Abdo se k ní otočil a na okamžik mlčky stáli, zaplaveni tekutým slunečním světlem. Abdo jí nabídl bochník chleba a ona si jej vzala, ve tváři se jí mihl náznak prchavého úsměvu. Natáhla k němu druhou ruku a vstoupili spolu do její prosté chýše.

Bude to chvíli trvat, řekl mi Abdo asi po čtvrt hodině. Když na ni moc mluví, rozbolí ji hlava. Její světlo duše je silné i křehké zároveň, jako pavučina.

Během čekání jsem zachránila Josquina, ačkoli později tvrdil – když jsme ten incident hlásili kapitánu Moyovi –, že nešlo o žádná velká zachraňování, že jsem mu zkrátka podala ruku.

Uběhla hodina, pak dvě. Přecházela jsem po okraji mýtiny, zdálo se, že tam žádná vlákna nejsou. Josquin odešel informovat Osmičku a zase se vrátil.

Abdo konečně řekl: *Chtěla by jít s námi – je zvědavá, ale taky plachá. Nechodí mezi lidmi. Nechci ji odsud vyvést dřív, než bude připravená. Měl bych tu přenocovat.*

Začala jsem protestovat, ale on mě ujistil: *Jsem naprosto v bezpečí. Stejně sem za mnou nemůžete, abyste mě zachránili nebo vytáhli. Vraťte se do Meshi a jedte do Palasha. Já tu ráno ještě budu, slibuju.*

Nelíbilo se mi to; a Osmičce se to zamlouvalo ještě míň, když jsem se s Josquinem vrátila na hlavní silnici. Po vášnivé debatě jsme nechali skupinku čtyř – pod Naniným vedením – tábořit na okraji mýtiny, mimo dosah Mihotavčinych pastí. My ostatní jsme se vrátili do města a navštívili baroneta Meshiho, jak bylo původně v plánu. Kontrolovala jsem Abda tak často, že už se na mě naštvál, a já byla tak nesvá a roztěkaná, že jsem nereagovala na baronetovu přímou otázku na podlomené zdraví naší staré královny. Josquin se svou obvyklou sebejistotou elegantně zachránil situaci a pak mě nenápadně pod stolem kopl.

Časně ráno mě Abdo vytrhl ze spánku a řekl: *Přinesli byste další chleba, až se budete vracet? Blance hrozně chutná, ale nikdy nepřišla na to, jak si ho sama upéct.*

Měla jméno. To mě však nevyvedlo z rozmrzelosti, že mě tak brzy vzbudili.

Přinesli jsme chleba jak toho dne, tak dne následujícího. Baronet Meshi nás provedl svými sirnými doly; celou tu dobu jsem se netrpělivě ošívala. Třetího rána mi Abdo konečně řekl, že Blanka je ochotná a připravená na cestu, pokud bychom našli nějaký způsob, jak ji přepravit. Koní se bála.

Koní a lidí. Včas jsem se zarazila, když jsem chtěla navrhnout, aby jela do Segošě na jednom z těch svých velkých pavouků.

Josquin zašel za svými kamarády-kurýry do jednoho hostince západně od Meshi a vrátil se za hodinu s poštovním dostavníkem a starým kurýrem jménem Folla, který měl odvézt Blanku k dámě Okře. Určitě jsem se tvářila pochybovačně, protože stařec vzal mou ruku do svých chromých dlaní a řekl lámanou goredštinou: „Postarám se o ni jako o vlastní vnučku. Jeden týden, rychlý kočár, bude v pořádku v Segoší. Slibuju.“

Jeli jsme za dostavníkem na koních a potkali jsme Naninu skupinu a Abda na té lesní cestě, v místě, odkud se Abdo vydal hledat tu mechovou chýšku. Poustevnici jsem nikde neviděla, ale Abdo se pak nenápadně přikradl k jedné borovici a ukázal nahoru. Seděla tam na větvi, o hodně výš, než bych si myslela, že dokáže vylézt, a opatrně nás pozorovala.

Nebojte se, ona sleze, uklidňoval mě Abdo. *Chtěla si nejdřív každého prohlédnout.*

Mně se nezdálo, že má v úmyslu slézt, podle toho, jak se jednou rukou pevně držela kmene a druhou si tiskla k ústům. Abdo stál dole u stromu, vzhlédl k ní a usmál se, natáhl ruku. Podívala se na něj a výraz jejího obličej se uvolnil, rozechvěle přikývla. Zhluboka se nadechla, jako by si tím dodávala odvahu, a pak sešplhala ze stromu jako veverka.

Měla jen špinavou koženou brašnu, zavěšenou na hubeném ramínku. *Měla byste vidět ty stroje, které tu nechává, madamino,* řekl Abdo a obdivně ji pozoroval. *Vzala si jen jednoho pavouka, sbaleného do uzlíku v tašce.*

Jen jednoho pavouka. Dáma Okra z toho bude mít takovou radost! Blanka se při pohledu na dostavník zarazila, ale Abdo jí vzal za ruku a obešel ho s ní. Prozkoumali kola a péra. Při pohledu na koně začala natahovat moldánky, ale Abdo jí trpělivě vysvětloval a ukázal, jak jsou zapraženi; nemůžou na ni. Pohládl jednoho po sametové hubě. Blanka se sice nepřiblížila, ale přece jen se už netvářila tak podezíravě.

„Musí ovládnout kočár svou myslí, vysvětlil mi Abdo. Dotýká se věcí světlem své duše a dělá z nich součást sebe sama. Přál bych si, abyste viděla, jak celá září. Vsadím se, že by ten vůz dokázala uvést do pohybu i bez koní.“

Starý Folla vystrčil hlavu z kočáru a Blanka překvapením zatajila dech a pevně se Abda chytila. Chlapec se přehnaně usmál, jako by jí ukazoval, jak se má na Follu tvářit. Přikývla, ve fialových očích vážný výraz, a pak řekla: „Ha. Ha.“

Přistoupila ke mně, vyhnula se mému pohledu, ale udělala pukrle jako šlechtična. „Děkuji vám,“ řekla goredsky s pečlivou artikulací.

Proč mi děkuje? zeptala jsem se nechápavě Abda.

Žila tu třicet let sama, řekl Abdo a pohládl jí po ruce. *Když se jí jako dítěti objevily ty šupiny, manžel její matky – samotný lord Meshi – ji vyhodil z domu.*

Blanka se ještě naposledy s lítostí podívala směrem k rokli, pak se sklonila a políbila Abda na čelo. Abdo z ní ani na okamžik nespustil oči a pomohl jí do kočáru.

Přál bych si jet s ní, hlesl Abdo sklíčeně, když se kočár rozjel.

Potřebuju tě tady, řekla jsem.

V zadním okénku se objevil Blančín bledý obličej. Abdo mával. *Mluví pěti jazyky; ukryla je hluboko v sobě, protože neměla s kým mluvit. Kdysi jí milovali a dostalo se jí dobrého vzdělání, pak ji ale vyhodili jako odpadek.*

Dívala jsem se, jak kočár zmizel v zatáčce, a píchlo mě u srdce. Do odpadků nás kvůli všem svatým odhodili všechny, dokonce i tady v Ninysu. Bylo báječné, že jsme jí mohli pomoci; přesně v to jsem doufala.

Abdo mě vzal za ruku a povzbudivě se na mě usmál. *Pojďte, mada-mino. Ještě musíme najít tu malířku.*

Toho večera jsem poprvé kontaktovala dámu Okru pomocí thniku, abych jí dala vědět, že Blanka je na cestě k ní. „Blahopřeju, že jste našli další,“ řekla protáhle. „Myslela jsem, že to nedokážete. Vsadili jsme se s Neduardem. Vyhraje jen v případě, že najdete obě.“

„Doufám, že s ním teď vycházíte lépe,“ řekla jsem.

Odfrkla. „Aspoň jsem našla ty své lžičky. Od té doby, co tu bydlí, mu můžu všechno zase ukrást, když je pryč. On to moje stříbro neprodává, jen si ho odnáší jako straka do svého pokoje a schovává ho do škvír ve zdi.“

Nechápavě jsem si mnula čelo, ale už jsem se dál nevyptávala. Prostě našla způsob, jak se s ním smířit; to muselo stačit.

Vydala jsem se se svými společníky do Pinabry a po čtyřech dnech jsme dojeli do Vaillou, vesnice postavené na písčité půdě, kde žili dřevorubci. Kaple svatého Joberta se tyčila nad posvátným pramenem a byla to největší zdejší budova. Na prkenném stropě byl namalován výjev v odstínech červené a zelené, na němž svatý Jobertus léčil nemocné a pomáhal chudým. Jeho soucitné oči mi až strašidelně připomínaly oči Neduarda.

Takže už tady skončila s prací a putovala dál.

Zničehonic se objevil nějaký kněz a mluvil s Josquinem. Zachytila jsem jméno hraběte Pesavolty. Kněz zalovil ve své fialové sutaně a podal mu útržek pergamentu.

„Byl jsem zvědav, jestli se ten vzkaz, který jsem poslal předem, nějak vyplatí,“ řekl Josquin a přistoupil ke mně, „ale tohle jsem tedy nečekal. Poslouchejte: Slyšela jsem, že je vypsána odměna za informaci o místě, kde se nacházím. Jsem v klášteře Montesanti. Přivezte peníze, nebo ani nejezděte.“ Josquin si poklepal útržkem o ruku. „To nezní moc přátelsky.“

„A znáte ten klášter, o kterém píše?“ zeptala jsem se.

„Jistě,“ řekl a našpulil rty. „Je slavný, ale já tam nahoře nikdy nebyl. Stojí na neschůdné skále a oni jen tak někomu žebřík nespustí.“

Byla jsem nadšená, že tentokrát víme přesně, kam jet, a cítila jsem dost sebejistoty po Neduardovi a Blance, i když ten Od Frederičin vzkaz neměl zrovna přátelský tón. Tři dny rychle uběhly, cestovali jsme kopcovitou krajinou borových lesů a nakonec se ocitli pod větry ošlehaným skalním útesem.

„Tak tady to je,“ oznámil Josquin, zaclonil si oči a zadíval se nahoru. „Klášter byl vytesán přímo do skály. Táhle je vchod.“

V půli skalní stěny jsem rozeznala cosi jako vstup do jeskyně, zdo-
bený sloupořadím.

No, páni, řekl vzrušeně Abdo, který zase stál na hřbetě svého koně.
Vidím ji. Září dívoce.

Od vchodu visely dva provazy. Moy za jeden zatahal a daleko nahore bylo slyšet zaklínání zvonce. Na druhém provaze visela břidlicová tabulka s křídou. Josquin napsal ninysky: *Jsmo tady pro Od Frederiku.* Nahore se objevili dva bledí mniši přivolaní zvoncem, shlédli dolů na nás a začali vytahovat tabulku, která narážela do vápenco-
vých výčnělků, šlahounů hloží a zkroucených kořenů. Za několik minut ji poslali zpátky s odpovědí. *Jeden může nahoru. Víc ne.*

„Měla bych jít já,“ řekla jsem. Josquin se zamračil; kapitán Moy něco zabručel a neklidně přešlápl. „Vždyť jsou to jen mniši,“ řekla jsem a založila si ruce na prsou. „Ti mi neublíží.“

„Je to řád svatého Abastera, přišel k nám ze Samsamu,“ řekl Moy. „Přísnější než naši domácí bratři. Neuvítají ženu nebo...“ Ukázal na mé zápěstí. Šupiny jsem měla schované pod rukávem kabátku, ale rozpačitě jsem si přejela po předloktí.

Samozřejmě měl pravdu. Mohla jsem citovat náležitou pasáž z Písma, ale byla to Abasterova past na zabíjení draků, kterou jsme se pokoušeli znovu vytvořit. Nedělala jsem si iluze o tom, jak se tento řád staví k někomu takovému jako jsem já.

„Buďte zticha a mějte se na pozoru,“ řekl Josquin. „Samsamští nejsou tak tolerantní jako my, Nynisané.“

Jak si to o sobě vy Nynisané myslíte, řekl Abdo a četl mi myšlenky.

Nad našimi hlavami něco padalo ze skalní římsy. Reflexivně jsme uhnuli, ale byl to jen provazový žebřík, který se cestou dolů rozmotával. Ani nedosáhl na zem. Josquin mi podal potvrzení hraběte Pesavolty o slíbené odměně; zastrčila jsem papír do kapsy kabátku a začala šplhat. Žebřík se houpal, dřel se o skálu, bylo obtížné zachytit se příčky. Když jsem vylezla nahoru, měla jsem prsty úplně odřené. Dva mniši v hnědých kutnách mě popadli za lokty a vytáhli.

Vchod do kláštera tvořila mělká jeskyně s rovnou podlahou a čtyřmi ozdobnými sloupy rozmístěnými po celé šíři prostorného otvoru.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.